

THE COOPERATOR

PUBLISHED ON THE 1ST AND 15TH OF EACH MONTH

Vol. VI, No. 14

JAFFNA, NOVEMBER 1, 1967

Rs. 6/- p.a. (including postage) — 20 c. per copy

IN THIS ISSUE

	PAGE
A Browser's Diary	2
S. H. P.	
Coop Credit and Agricultural Production	4
C. D. Datey	
Cooperative Farming	5
U. B. Pannikar	
Mystics and Mysticism	5
T. S. Devadoss	

COMMENTARY

COOPERATIVE CONTRIBUTION TO NATIONAL REHABILITATION

Is there a special role for the Cooperative Movement to play in national rehabilitation in the context of the revolutionary changes sweeping over the world today? That is to say, beyond their production and trading activities, can the cooperatives contribute significantly to the making and re-making of the nation?

The answers to this question involve a search into why we went down so easily before our European conquerors and how they were able to impose on us their will and their institutions. Undoubtedly we were betrayed by what was false within and theirs was 'a civilization on the march'. There was, however, some redemption in all this since the British became 'the unconscious tools of history' and laid for us the foundations of a new order. Not least, the Cooperative Movement, ushered in here during the last phase of British Rule, could vitally help in bringing about the pervasive social transformation needed to ferry a medieval society into modern nationhood.

Firstly, the ideal of *human dignity and equality* is denied alike by meaningless caste distinctions and discriminatory practices. Despite the British legal system, in an unequal society, equality of status may take some time to become equality of function. If we turn to Cooperative Principles for an answer, "open and voluntary membership..... without any social, political, racial or religious discrimination" will tend to enhance the significance of the individual. It is no empty share-holding when at the local general meeting every member can contribute to the common pool of ideas.

Secondly, the British who derived their cohesive power in *nationalism* found us to be parallel societies with varying fatherlands. In this situation, the cooperative, which is a society rather than a shop and a people's movement rather than a State undertaking, will help to make the community more of a community. The principle of "cooperation among cooperators" will carry the concept of community to national and international levels.

Thirdly, the *democratic principle* was formerly unknown to us outside the village panchayat. The forms of democratic government introduced by the British still finds us without the democratic conviction or the necessary self-discipline. As against this, "one member, one vote" makes each cooperative society a democracy in microcosm. The distribution of scarce articles by means of token cards and the queue system too are part of the democratic process.

The fourth weakness in our set-up was that while the resources of the industrial revolution and the enterprise of joint-stock companies were winning empires for the West, we placed little store on *economic development*. Even today scarce resources are being diverted from development needs to welfare services. Perhaps the cooperative enterprise, based on "limited dividends" with no profit-motivation, may well be an economic democracy that heralds unlimited industrial advance.

Finally, if *education* is a potent instrument of change for a society needing radical renewal, the new directive, that "all cooperative societies should make provision for the education of their members, officers and employees and of the general public", should help to create not only a cooperation-conscious society, but one that is able to make sense of a world of phenomenal technological discovery and social change.

Fillip for Potato Cultivation

The Northern Division Agricultural Producers Cooperative Union has drawn up a scheme to help intensify potato cultivation in the Jaffna District.

In November this year, 500 acres in Jaffna are to be planted with potatoes. About 8,500 cwt. of seed potato will be used and the expected yield is 70,000 cwt. The crop will be harvested next February. The NDAPC Union will not only purchase the crop but also provide fertilisers and insecticides on credit to potato cultivators, to the tune of Rs. 2 lakhs. The Union has carried out a market survey and will appoint wholesale agents throughout the island, both in the cooperative and private sectors. It will endeavour to market the potatoes on a consignment basis, with a very small margin of profit for it to recover overheads.

Vocational Training Institute for Jaffna

A Vocational Training Institute will soon be set up in Jaffna.

The Institute, which is being set up with West German aid, will turn out fitters, welders, mechanics and machinists. For a start, 250 trainees will be taken in. Hostel facilities will be provided later on. It has been estimated that the Institute will need 70,000 gallons of water per month and a load of 142 KVA of electricity.

Five acres of land to the west of the Jaffna Fort have been set apart for the Institute, and work on the building will start in a couple of months' time.

The Paradox

Have you ever asked yourselves why you continue to live in miserable hovels though you catch so much fish?

This was the question posed to the fishermen of Myliddy by Mr. S. Stanislaus President Northern Province Fishermen's Cooperative Societies Union. The occasion was the formal opening of the Myliddy St. Marv's Fishermen's Cooperative Society.

He went on to say that those who exploited the fishermen were living in luxury while the poor fishermen were sunk in ignorance and poverty. It was to put an end to such ruthless exploitation that this Cooperative Society was formed. He appealed to them to work hard and live like one family. Mr. J. Philip, Fisheries Inspector also spoke.

To explain this scheme to potato cultivators, the Union held a meeting recently. Mr. K.N. Jeyaseelan, DAEO was specially invited to attend. Mr. S. Ambalavanar, President NDAPC, explaining the scheme to the delegates, said that it would help to stimulate production and also expand the market. Mr. Jeyaseelan pointed out that the ban on the im-

port of potatoes had led to an increase in local production. Five years ago, potato cultivation in Jaffna was confined to 2 acres, 3 years ago the acreage had increased to 72. Last year 134 acres were under potato cultivation. This year they were planning to cultivate 500 acres.

(See also Page 8)

Emphasis on Subsidiary Food Crops

It was decided that effort should be concentrated towards the cultivation of subsidiary food crops, for which this District is ideally suited and for which the people have a special aptitude. The targets for onions and chillies cultivation for Maha 66/67 have been exceeded, states Mr. Vernon Abeysekara, Government Agent, Jaffna, in the Agricultural Implementation Programme issued by the Jaffna Kachcheri. He adds that "a special potato drive was launched and propaganda meetings were held. The target for purchases last year was exceeded by 99 tons. There is a marked tendency on the part of the farmer to give up tobacco for the cultivation of subsidiary food crops, especially in view of the loss of the Malayalam tobacco market".

The Govt. Agent pinpoints as noteworthy performances the cultivation of onions, chillies and potatoes. The figures are as follows:

	Targets	Achievements
	acres	acres
Onions	5,500	5,700
Chillies	2,100	2,170
Potatoes	100	129

Mr. Abeysekara states that an attempt is being made to meet the full requirements of the country next year with regard to red onions. He points out that the youth schemes which have been started are proving a success; they will concentrate on the production of subsidiary food crops. The extent under onions next year will be increased from 5,500 acres to 6,525 acres. The acreage under chillie cultivation will be increased from 2,100 acres to 2,571 acres. The Govt. Agent observes that an intensive effort is being made to produce potatoes on a large scale: "there is a great deal of enthusiasm in this direction and our proposal is for the cultivation of 531 acres. During the following year we hope this will be extended to 1,000 acres". Mr. Abeysekara states that a plan is being prepared to produce the entire requirements of certified seed paddy required for the Jaffna District.

Action has also been taken to ensure that fertilisers are available to the farmers. Lands which had been asweddumised but left uncultivated in Maha 66/67 will be brought under cultivation: out of 12,800 acres left uncultivated in Maha 66/67, 12,087 acres will be cultivated in Maha 67/68. He adds that Cultivation Committees and Village Level Committees are now taking action to see that whatever land is cultivable is brought under cultivation next Maha. According to the programme, 80,118 acres of old asweddumised land and approximately 3,272 acres of new land can be cultivated. An extent of 719 acres has been rendered uncultivable by becoming saline.

Regional Union Needed

Speaking at the 8th Annual General Meeting of the Pandaterruppu MPCU Union, its President, Mr. N. James, stressed the need for a Regional Consumers' Union if cooperatives were to distribute goods equitably and gain the confidence of the people. He condemned the CWE which had an import monopoly for being responsible for the sorry state of affairs where goods which were in short supply in the coops were freely available with the private trader.

Mr. James said that the Union's Bakery and the Weaving Centre were functioning very successfully. He added that the Union hoped to get down power looms.

Mr. P. Coomaraswamy AC CD Jaffna West, pointed out that it was not enough for a society to make profits. It should strive to serve its members. He stressed that a society should not rest content with merely buying and selling goods. They should start new industries, thus providing more employment.

Messrs. V. Rajaratnam and I. Sebastiampillai were elected to the Committee. Mr. M. Kanapathipillai proposed the vote of thanks.

A Browser's Diary

CASTE AND CASTEISM

In recent weeks nearly every political party has shown deep concern over the plight of Jaffna's Minority Tamils. The Federalists, the Tamil Congress, L.S.S.P. (Coalition) C.P. (Moscow) C.P. (Peking), L.S.S.P. (R) have all addressed themselves to the task of discovering the grievances of these people and finding remedies. A contingent of Buddhist monks also descended upon the scene. It would be idle to deny that a strong political motivation lies at the root of these manifestations of humanitarianism. The Minority Tamils have votes and their votes are as good as anybody else's. But that is not the whole story. The country's mood has changed. Even in Jaffna held up by the metropolitan press as the last bastion of feudalism in Ceylon, the large majority of people are intellectually convinced of the legitimacy of the demands made by their underprivileged countrymen. But intellectual conviction provides little motive power for practical action. Most people would not mind it very much if eating-houses and temples were thrown open to Minority Tamils. More than that they are not disposed to do. Many feel that Time will do the trick. But the victims of discrimination seldom have the philosophic temper that sees Time as the great instrument of reconciliation. They are impatient, they are militant, their sensitivity to their humiliations and deprivations are part of the spirit of the times. The underdog everywhere is ready not merely to bark, but to bite as well.

But with militancy on one side and qualified tolerance on the other, why has there been no tangible result?

It is significant that most of the recent clashes have occurred in rural areas. It is a Marxian commonplace that the peasantry everywhere is the bulwark of conservatism. Even people who are intellectually convinced of the iniquity of these acts of discrimination, are loth to do what is 'not done'. There is a rural ethos against which logic and reason and humanitarianism cannot prevail. It is nowhere spelled out. But by the time a child goes to school he has absorbed the values of his community and knows the behaviour appropriate to all occasions. This is true of both groups.

Social organisation based on status is not a unique invention of the Jaffna Tamil. It has existed in many parts of the world including South Ceylon and I am not quite convinced that South Ceylon is such an egalitarian paradise as the Colombo papers make out. Of late the Poya issue of the *Ceylon Observer* has been carrying matrimonial advertisements from people seeking brides and grooms. In not one of them is the caste qualification omitted. At least in regard to marriage the caste qualification is a *sine qua non*. Bryce Ryan in his book *Caste in Ceylon* which is really a study of caste in South Ceylon, had some entertaining things to say about the subterfuges practised by 'progres-

sives' in their efforts to eat the cake and have it, to be progressive without totally abandoning inherited prejudices. I think there is a difference of degree between the North and the South, which however is not one of black vs. white. And the difference is naturally less pronounced in the urban sector. As far as rural communities are concerned, I believe there is not much to choose between North and South. The practice of caste discrimination in the South, is no justification for Jaffna to do likewise. It is sound doctrine that only he that is without sin is entitled to throw stones at sinners. My thesis is that propaganda by do-gooders is powerless to effect any radical change in an age-old social structure. As far as I know, such fundamental change has come about through the impact of new socio-economic forces. Industrialisation with its concomitant urbanisation was the death-knell to the status-based economy in England and other European countries. The same process can be observed even in Ceylon. Of course industrialisation brought its horrors no less degrading and savage than the system it displaced. And in our day and generation valiant efforts are being made to combat the inequalities and iniquities of industrial capitalism. But that is another story.

But how about India? Has not India where the same social and economic conditions exist a better record than Ceylon, particularly Jaffna? Probably so. But India again is not the abode of saints only. Sinners too abound. Only we do not hear about them.

Here is an extract from a scientific analysis of the caste situation in India found in an article entitled *Caste Dynamics: A Psychological Analysis* by Durganand Sinha in the June-August issue (1960) of the *Eastern Anthropologist*:

"Discrimination is more pronounced in the South where in many States there is open recognition of castes in appointments to government posts and admission to engineering, medical and other institutions. In the North, open reservation through legal and constitutional means has not been possible to the same extent. But this should not imply that thinking on caste lines is absent. It is very much there. The only difference is that in the absence of constitutional devices, caste consolidation in appointments and other spheres is sought to be achieved by 'informal' means and by a sort of 'gentleman's agreement' among members of each caste group.

"Even the Indian Constitution in spite of its emphasis on non-discrimination on the basis of caste, creed, race, sex, language or religion, has not been able to stem the tide of caste thinking. When both the Madras High Court and the Supreme Court declared on the petition of a Brahmin girl who was refused admission to a college on caste ground, that the action was a clear violation of the Fundamental Rights guaranteed to every Indian citizen under Article 29 (2),

the Parliament passed the Constitution (First Amendment) Act in 1951 and thereby provided constitutional basis for "reservation" for socially and educationally backward castes. This was perhaps considered a social necessity, but a tragic one. It is a sad evidence that discrimination on caste lines is implicitly an accepted pattern, and is going to have an influence for a very long time to come".

But if conditions in India are better, this is due to two factors (1) Mahatma Gandhi's influence on Indian thinking and practice was profound. But Gandhi is not penny a dozen. Nor do they grow in every back-garden. Non-violence needs phenomenal self-discipline and the discipline he imposed on himself and demanded of his followers cannot be dreamt of anywhere in the world today. (2) As far as South India is concerned, the non-Brahmin—perhaps anti-Brahmin—movement played a decisive role in bettering the lot of the underprivileged. The Brahmin was aristocrat, landowner, administrator, technologist, business magnate, priest, scholar, political boss; and he made no effort to conceal his contempt for lesser mortals. All the other castes made common cause against him and in the process of pushing him off his pedestal the lowliest strata also reaped some benefit. In Jaffna the alignment is all 'touchables' vs. the rest. In the recent confrontation between the two groups, I am told, the activists on the conservative side were not Vellalas but others holding an intermediate status between the Vellalas and the minority.

... to work together

The Co-operative Movement plays an important role in Ceylon's economic development. The People's Bank works together with the Co-operatives for National Prosperity.

PEOPLE'S BANK

The largest network of branches in Ceylon.

'Ignorant of Fundamentals'

Many members are still ignorant of the fundamentals of Cooperation, declared Mr. P. Cumaraswamy ACCD Jaffna West, inaugurating the Islands MPCS Union's Seminar. He pointed out that before the War, Credit Society members were taught and examined before the society was registered. When war broke out, the order went out to register as many Stores Societies as possible. That was how certain private traders and exploiters became cooperators in name. Stressing that most of the problems bedevilling the Co-operative Movement arose from ignorance of cooperative principles and the regulations, Mr. Coomaraswamy said that seminars helped to root out such ignorance.

Welcoming the speakers and delegates, Mr. P. Kathiravelu J.P.U.M., President Islands MPCS Union, said that it was only through the Co-operative Movement that international peace could be achieved.

My purpose is not to throw cold water on anyone's idealism but to show that in the prevailing context gestures like inter-dining will look amateurish and unrealistic. The demand is for harder currency. Study in depth and planning are needed.

There is a lot more to be said particularly about the missionaries who came to Jaffna to win converts to the Four Noble Truths and the Eightfold Path. I may return to the theme some other time.

—S. H. P.

ved. It was a movement which transcended all barriers. Tracing the history of the Co-operative Movement in Ceylon, Mr. Kathiravelu said that Credit Societies had helped the ordinary man out of his difficulties. With the 2nd World War, the Consumer Movement got a fillip. It was the Co-operative Movement which came to the rescue of the country by distributing equitably the goods that were available. Today Multipurpose Cooperative Societies were taking an interest in industrial and agricultural production. Mr. Kathiravelu pointed out that the Government too had realised that it was only through the Co-operative Movement that production could be increased.

Mr. R. Rajaratnam, President NDCF recalled how when he joined the Cooperative Department, the then Registrar told him, "If you want to study Cooperation, go to the islands." Emphasising that Cooperation was our only salvation, Mr. Rajaratnam said that we should not depend on the Government for everything. Too much dependence on the Government had led to a situation where the Government was making use of the Movement to push through its own schemes. He advised them to be self-reliant and to explore new avenues of production; for instance, the palmyrah could lend itself to a variety of uses.

Mr. R.C.S. Cooke, Retd. SAC, said that experience had shown that it was the un-

(Continued on page 7)

As I See It — by Jay

CHINA'S CULTURAL REVOLUTION

I'm not much of an admirer of China's 'Cultural Revolution' but some of its aims seem to me unexceptionable. What I dislike about it is its excesses, its frequent recourse to needless violence (I know that we can't make omelettes without breaking eggs but yet) and the peculiar idiom it uses for its slanging matches. Of course my reactions are based on the reports that appear in the newspapers here, which are notoriously biased, so that one has to concede that one's opinions can, at best, be tentative.

The most attractive thing about the 'Cultural Revolution' is its fight against *economism*. Now this word is not found in any of the standard dictionaries but the antithesis of what it signifies is as old as the oldest of religious teachers. Since all cultures are but dialects of one and the same universal spirit, I suppose that the opposite of 'economism' is what the Christians refer to as the kingdom of the spirit, though of course to vulgar Marxists and rationalists the phrase is anathema. Malcolm Muggeridge's term for 'economism' is 'American-Scandinavian horror'. China's strenuous fight against *economism* will hearten all those who believe that a fridge, a car and a wife are not the be-all and end-all of life. In this respect I feel that Russia is slipping. Despite Liberman's reforms, capitalism hasn't yet been surreptitiously re-introduced into Russia but perhaps the goals of the *average* Russian and American aren't so very different: who was it who said that Communism is the *logical heir* to Capitalism?

A Canadian professor, Barry M. Richman, who visited China last year, has written a book titled *Capitalists and Managers in Communist China*. The *Red Flag*—the Peking Wing's weekly—has some quotations from the book, which make clear the differences between Russia and China. Prof. Richman who is the Chairman of the International Business Program at the University of California says that the "Chinese do not seem nearly as concerned as the Soviets about economic inefficiency at the factory level resulting from state planning and resource allocation problems. For the Chinese enterprise is not viewed as a purely economic unit where economic performance clearly takes priority. In fact, Chinese factories seem to pursue objectives pertaining to politics, education and welfare as well as economic results. The Chinese factory is a place ... where illiterate workers learn how to read and write, and where employees can and do improve their work skills and develop new ones through education and training. It is a place where housing, schools, recreational facilities, roads, shops and offices are often constructed or remodelled by factory employees. It is also a place from which employees go out into the fields and help the peasants with their harvesting. Hence if supplies do not arrive according to the plan, Chinese factory workers generally do not remain idle or unproductive—at least by the regime's standards." On the

question of material incentives too—the carrot dangling before the worker—the Russians and Chinese differ. While the Soviets accept 'monetary incentives and self-interest as key motivating forces for both managers and workers' the Chinese frown upon them.

During his visits to 38 Chinese factories, the Professor found that piece-rate incentives had been completely abolished. However in 80 per cent of the factories workers could still earn 'monthly or quarterly bonuses. And, interestingly enough, such bonuses were not based solely upon productivity; politics and helping co-workers were also key criteria.' The Professor also notes that the Chinese are going all out to abolish class distinctions. He observes that in a "Soviet or American industrial enterprise there are generally clues which enable an outsider to distinguish the top managers from the workers and perhaps even the top managers from the lower-level managers." During his visit to Russian enterprises the Professor noted "observable differences in the salary and wage scales, working and living conditions, dress, appearance, education, work patterns and even interpersonal contacts" which told him who was who. But "in Chinese enterprises", he states, there are fewer clues than probably in any other country in the world." He says that there aren't very substantial differences in the housing conditions of managers, technicians, Reds or workers. Top managers, lower-level managers, engineers, technicians, party cadres and workers are all integrated in the apartment houses. Moreover all personnel eat together in the same canteen during working hours. Richman also says that "elections and worker participation give the workers a sense of identification and commitment to their enterprises and also results in a form of bottom-up control not only over economic performance but also over the proper interpretation of state policy and ideologically correct behaviour." Another thing the Chinese are striving to abolish is the distinction between mental and physical labour. Personally I don't think both are interchangeable but I see the point in making intellectuals do a weekly stint of physical labour: that's one way of getting them out of the habit of despising physical labour and looking down upon the labourer. Richman refers to the director of a Chinese factory whom he found cooking dumplings in the factory kitchen.

Strange as it may sound, it seems that the Chinese are trying to do some of the things that Gandhiji advocated. But of course the means they have adopted put them at the opposite pole to Gandhiji and Vinoba. But there's no denying that, spiritually speaking, the Cultural Revolution for all its oddities is in the austere, moral tradition of the East. Whereas in Russia, Western-style affluence seems to be eating into the revolutionary spirit. I suppose this is inevitable when the basis of the ideology is materialism, however dialectical it may be. As you sow, so shall you reap.

The Eternal Spring Whose Name is Twenty Years

(Continued from our last issue)

Now understand me right. I have no intention of calling upon the Doctors of Sciences of tomorrow to take walks on window ledges. I do not call for indiscipline, licentiousness or other mortal sins. But they are impossible where there is genuine enthusiasm, a genuine sense of responsibility!

The Basic Spring

A sense of self-respect. What wonderful words these are! And how closely related they are to enthusiasm, which I regard as the basic spring of education and the basic spring of creation. Enthusiasm for one's wonderful science! I am speaking as a mathematician and thinking of mathematics, but I appreciate of course that any true science is splendid. I am for enthusiasm for science, art, nature, enthusiasm for the very sports which some of my colleagues often scorn without any reason (it is certainly better for students to watch a game of hockey than to play a game of cards). Without enthusiasm there can be no fathoming the secrets of the universe nor any real understanding of the arts.

Nobody ever asks what it means to understand nature. But everybody is debating on how to understand art. In my

born of great ideas that agitate humanity. Take, for instance, Beethoven's Third Symphony, which he himself named Heroic, take the greatest works of Bach, Chaikovsky, some of Shostakovich's symphonies—it is hardly possible to dispute that it is these works, the most human works, linking the purely aesthetic emotion with the sum total of man's deepest aspirations and emotions, which are the most outstanding and everlasting works of art.

Prime Task

The prime task of education is to help the still unshaped personality to find the dividing line between what he "likes" and "dislikes", between what is "boring" and what is "interesting". Good or bad taste depends on where this line passes. Here is what Lobachevsky had to say: "Mere mental education does not complete one's upbringing. Man, while enriching his mind with knowledge, must still learn to enjoy life". There is this note ever present in Lobachevsky's philosophy of life: enjoy life, feel its beauty, be conscious of the fullness of the world surrounding you.

The development of taste must begin early in life, at the very start of any upbringing.

By Prof. P. S. Alexandrov

opinion, to understand art is to love it, nothing else. I think anyone capable of listening with enthusiasm, again and again, to at least one piece of music has the ability to understand music.

Chaikovsky and Musorgsky, Beethoven and Chopin spoke of music as a special means of human intercourse which no other means of intercourse can replace. I recall a concert at the Grand Hall of the Moscow Conservatory. The pieces performed were Beethoven's Ninth Symphony and Third Piano Concerto. The concerto was played by Richter. I looked at the faces of some of the students of the Mechanics-Mathematics Department who had come with me and thought "It was in order that man could have the kind of expression on his face these students are now having that Beethoven wrote the Ninth Symphony".

Among man's emotions there is a special one—the ethical emotion, the emotion of beauty. There is beauty everywhere. Each correct geometrical figure, a globe, for instance, made of polished granite, or the surface of snow after wind and blizzard when it suddenly gets very cold and the snow lies in such tranquil waves (what we in mathematics call an analytical surface). ... It is all beautiful indeed. Yes, there is beauty all around us and it is to it that "pure" art, including the so-called abstract art, at least in its serious manifestations and expressions, appeals. But the adherents of "pure art" wish to recognise only this "pure beauty" as art.

Yet it is a fact, in my opinion, that art is not limited to the emotion of beauty. It is bound up with other emotions,

My teacher Nikolai Nikolayevich Lucin was in the habit of repeating: "Any poor book read is poison drunk". This equally applies to bad films, bad music.

There is the famous aria on slander in Rossini's opera "The Barber of Seville". How slander imperceptibly, gradually penetrates, spreads, worms its way everywhere. It is just the same with banality. You cannot "complain" about it. It is not a criminal act. But in essence it is as much a distortion of man's aesthetical nature as slander is of his moral nature.

At one of the university lifts I happened to overhear a dialogue between two girl students. One offered a cigarette to the other. She said: "I don't smoke". The first girl answered: "Well, do, it is the fashion now".

I am not going to read a lecture on the harmfulness of tobacco. But if you want a brief and precise description of banality, here it is: "Do it, it is fashionable now".

Beauty in Russian is expressed also by the word charm. There is hardly an image of a woman in all Russian literature filled with greater charm than Pushkin's Tatiana. One of the forms of an artist's immortality is the charm of the images he creates. Charm is beauty filled with inner warmth. Reverting to the ill-starred girl student with her cigarette, I must say that there was at that moment very little charm about her, charm which any girl of her age ought naturally to possess.

All human creation bears within itself both knowledge and beauty. There is an element of knowledge in the very

uniqueness of the emotional content of any work of art. We learn something new both about man, and about the world, something that cannot be conveyed and learned by any other means, except the given work of art. This is why, as Pushkin said, one cannot convey by words Raphael's "Madonna".

On the other hand, any scientific creation (mathematical included) is inseparable from the aesthetic emotion. It demands at some moment the straining of all of one's intellectual and emotional strength and willpower, which poets call inspiration. Inspiration so understood is inseparable from the very act of cognition of a mathematical truth, when after long and often futile efforts some screen suddenly drops from the eyes and the horizon broadens. In mathematics, as is shown by the experience of all those dedicated to it (it is probably the same with all other sciences), the cognitive criterion is inseparable from the sense of ecstasy experienced when the beauty of understanding some new laws suddenly reveals itself.

It is important to point out, I think, that a creative perception of the world and of one's own life is not only accessible, but at a youthful age natural to every man. The eminent exponent of medical psychology, Ernst Krichmer, says that any young man between 16 and 25 of age and even older has the psychology of a potentially gifted man. And it is the task of education to help him develop it. This potential gift, if it possesses objectively enduring elements in nature, may develop into real talent, a really productive gift manifesting itself in objective creation. The job of education then is to help develop these essentially creative elements. But if they do not exist, if it is only a potential gift limited by age, (and in Krichmer's view all human beings possess such a gift), then it is the job of education to switch it into culture, hence, to fill it again with objective value for human society.

Culture is something one can learn or teach but cannot imbibe, just as it is impossible to imbibe the charm of Pushkin's "Eugene Onegin", and I would be simply distressed if after this speech of mine there would emerge a new school composition on the subject of "The Reasons for Tatiana's Enchantment and Onegin's Disenchantment". But it is possible and necessary to convert into high culture the youthful purity and freshness of perception, its readiness to respond to the subtlest shades of life.

I cannot but cite Lobachevsky's wonderful words, which are both a hymn to student years and a bequest to keep their traditions: "You are now entering the world. The novelty and diversity of impressions leave no room for reflection. But a time will come when the splendour of today will be overcast by the past, with the enchanting beauty of its dimness, like finely tarnished fretwork on bright gold, like the reflection of

(Continued on page 7)

Cooperative Agricultural Credit and Agricultural Production

The cooperatives are not and will not have the sole monopoly for supplying agricultural credit. There are the non institutional agencies comprising the agriculturist, money-lenders, professional money-lenders, relatives, landlords, traders and commission agents who together accounted for 93 per cent of the amounts borrowed by cultivators in the year 1951-'52 for which data had been collected by the All-India Rural Credit Survey. The institutional agencies consisting of the Government, the cooperatives and the commercial banks accounted for the balance of 7 per cent, the share of the cooperatives being only 3 per cent. There has been no recent survey conducted on an All-India basis to indicate the relative contributions of the different agencies. But the All-India Rural Debt and Investment Survey also conducted by the Reserve Bank assessed that the cooperative credit institutions accounted for about 1/4th of the borrowings of the cultivators in 1961-'62 for the country as a whole and for about half in some States like Maharashtra. At the time of the Rural Credit Survey the contribution of the cooperatives was so insignificant and even this performance suffered from so many inadequacies that the Committee pronounced a judgment of failure on their fifty-year record. Recently an Informal Group appointed by the Reserve Bank came to the conclusion that the massive support given to the cooperatives during the Second and Third Five Year Plans on the basis of the recommendations of the Rural Credit Survey had failed to activate them in some States. But both the Rural Credit Survey Committee and the Informal Group, like many others which examined this question from time to time, were of the firm view that although cooperation had failed, cooperation must succeed. To quote the Rural Credit Survey Committee:

"Notwithstanding the unsatisfactory record of cooperative credit, we believe not only that the cooperative system can, if the right conditions are created, work successfully in this country but also that, for rural India as a whole and in particular for the development of the prosperity of her agricultural population, there is no real alternative to the adoption of the cooperative basis for the organisation of credit and economic activity".

The objective of the policy followed in the country in the past several years is to create conditions favourable for the development of cooperative credit agencies so that they may discharge their responsibility satisfactorily. The positive preference towards the cooperatives is due not only to the fundamental inadequacies of the other agencies, but also to the inherent merits of the former. These are briefly indicated in the following paragraphs.

The Moneylender

The size of the moneylender's participation in agricultural finance continues to be preponderant, although attempts at making inroads into

his position are being made for the past several years. But because he continues to be the major source of agricultural credit is no reason why he should remain in that position for ever. One has to think in terms of an alternative agency both from the point of the individual and from the broader point of the nation. It is not disputed by anyone that the rates of interest charged by him are exorbitant and his practices are not above board. If he combines trading with money-lending the cultivator very often is deprived of fair return for his produce. The most important demerit of the moneylender from the national point is that he does not make any distinction between one purpose and another, so that the quantum of credit is dependent largely on the value of security offered and not on the productive effort of the borrower. With the passing of the land reform legislation, the value of land as security is at a considerable discount so far as he is concerned and consequently the credit eligibility of an individual in his judgment falls far short of the requirements of a more intensive agriculture. It is obvious, therefore, that the moneylender has to be replaced by a system which is production oriented and is sympathetic to the needs of the cultivator. It is also clear that even if the moneylender proposed to in-

roduce the necessary changes to make his supply of credit conducive to increase in agricultural production, he would not have the necessary means to do so. His meagre resources cannot obviously be supplemented by linking him to any banking system in the country.

Government Taccavi

Government has been providing agricultural credit in the form of taccavi loans under the Land Improvement Loans Act of 1883 and the Agriculturists Loans Act of 1884. The loans under the former are for improvement of land and are for medium and long periods and those under the latter are for meeting the current expenses on agriculture. Being Government controlled the system cannot obviously be accused of charging excessive rates of interest or of taking undue advantage of the needs of the cultivator. It may also be possible for the Government to raise adequate resources to lend support to a production oriented system of agricultural credit. In practice however, taccavi tends to become a very inflexible arrangement totally unsuited to meet the requirements of a large body of small cultivators scattered in hundreds of thousands of villages. Taccavi at best can meet the requirements in full of a small body of large cultivators who can offer the necessary tangible security and who can manage to have easy access to the machinery which sanctions and disburses taccavi. The majority of cultivators cannot offer the prescribed security or afford the time, money and energy required in approaching

the Government machinery controlling the flow of taccavi. The following is the view of the All-India Rural Credit Survey Committee on the record of taccavi in this country:

"In practice, taccavi is apt to be little else than the ill-performed disbursement of inadequate moneys by an ill-suited agency. It would not be far from the truth to say that the record of taccavi is a record of inadequacies. These may be considered in their different aspects which are: (i) inadequacy of amount, inequality of distribution and inappropriateness of the basis of security; (ii) inconvenience of timing, incidental delays and impositions of various kinds on the borrower and (iii) inefficiency of supervision and incompleteness and co-ordination". In view of the incapacity of taccavi to provide adequate credit for increasing agricultural production, the accepted policy now adopted on the recommendation of the Taccavi Policy Committee appointed by the Government of India to stop the issue of all taccavi loans except distress taccavi progressively all over the country. It has been agreed that taccavi may have a part to play in relation to areas or classes of people that are backward and that are not being looked after well by the cooperatives. But even here it is felt that it would be better to have Agricultural Credit Cor-

porations which are independent of the control of the Government.

Merits of the Cooperative System

The various agencies engaged at present in the provision of agricultural credit suffer from some inherent and irremediable weakness leaving the cooperatives as the most appropriate agency for the purpose. The Rural Credit Survey Committee has observed as follows:

"For several important reasons, borne out by the experience not only of India but many other economically backward countries, it may be regarded as axiomatic that at the rural base, that is to say

in the village itself, no form of credit organisations will be suitable except the cooperative society. Where larger production is the aim, the money-lenders credit is obviously unsuitable. The alternative is institutional credit, private or other; but this tends more than ever to confine itself to the bigger cultivators if it is not channelled through some form of cooperative association of the borrowers".

The essential merit of the cooperative system lies in its democratic character. In the cooperative form of organisation, the institutions are owned and managed by those who are their principal beneficiaries. The system is conducive to the creation of a sense of loyalty and responsibility to the institutions which is very necessary for their success as agricultural credit agencies. The money-lender, the Government or the commercial banks are agencies alien to the borrower who may not extend to them his wholehearted cooperation both in ensuring a productive use of credit and in prompt and timely recovery of the credit provided. Without the active support of the people there is danger that credit will reach wrong persons or will be utilised for wrong purposes so that its recovery will be in doubt. No credit system can hope to function perpetually unless it is able to recover in time what it has advanced. Facile credit can cause greater harm than the absence of credit.

The supremacy of the cooperative system has not been doubted by any official or non-

official committee that has examined the question of agricultural credit in this country right from the year 1915 when the MacLagan Committee first went into the problem. At the same time, the existence of a wide gap between the merits and performance has also been evident and admitted by these various committees. Just at the present moment when the country is passing through a critical period caused by chronic shortages of agricultural products in general and food-grains in particular, the role of the cooperatives has been subjected to a very searching examination and it is often suggested in responsible quarters that cooperatives have failed in their duty to provide adequate credit facilities for increasing agricultural production and that, therefore, it would be more appropriate to give up sponsoring and patronising them and adopt a multi-agency approach to the problem. This naturally brings us to the question of the role of credit in agricultural production i.e. where increased production necessarily follows the increase in the supply of credit.

Function of credit in agricultural production

It is somewhat dangerous to believe that the problem of increasing agricultural production in this or any other country will be automatically solved the moment plentiful supplies of credit are assured to the cultivators. If the problem was so simple as is imagined above, it should not have been difficult for the Central Bank of the country to place unlimited funds at the disposal of any agency that was engaged in providing agricultural credit without any reservation on account of the inflation potential that the money supply may bring in its wake. As far back as 1895 Sir Frederick Nicholson had said:

"It is emphatically not the outpouring of cheap capital that is required, not the mere grant of cheap and facile credit to classes unprepared for the boon: what is wanted is the promotion of facilities for saving, the encouragement of banking deposits, the inculcation of the true objects, uses, and limits of credit".

Seventy years ago the objective of cooperative credit was limited to freeing the cultivator from the clutches of the usurious money-lender and hence Nicholson rightly emphasized the habits of thrift and saving which are some of the important tenets of cooperation. Today when the emphasis is on agricultural production what is wanted is not the grant of cheap and abundant credit facilities, but the creation of conditions which will encourage as well as guarantee the direction of the facilities to productive uses and not to unproductive consumption expenditure. Credit is only a hand-maid to production and this aspect must always be borne in mind in assessing its functions in increasing agricultural production which is the need of the hour.

(To be Continued)

by C. D. DATEY

Commercial Banks

Commercial banks accounted for less than one per cent of agricultural credit according to the All-India Rural Credit Survey data and whatever little finance they provided went to large tea and coffee estates. For various reasons the commercial banks have not paid any attention to agricultural production credit, though the movement of agricultural produce and its processing are financed largely by them. For one thing, the commercial banks in the country confined their activities until very recently to large towns and cities and had no branches even in many district headquarters. Even now they do not have the necessary administrative machinery for maintaining direct or close contacts with the villages where the credit has to be provided, supervised and recovered. Secondly, the resources of the banks consist mostly of short-term deposits whereas agricultural finances has to be extended for at least one agricultural season extending upto twelve months. Even if the commercial banks are assisted to have the necessary administrative machinery and the resources, they will still be wanting in the inherent qualities required for the best agricultural credit agency. For instance, by constitution the banks will have to operate in the villages through a bureaucratic machinery which will not be able to command that degree of local knowledge and supervision which are so necessary for an agricultural credit agency hav-

Why Cooperative Farming Has Not Struck Roots

The recommendations of the Evaluation Committee on Cooperative Farming headed by Prof. D. R. Gadgil to set up 10,000 cooperative farms during the Fourth Five Year Plan posed a challenge to the Government as well as to co-operators, in view of their findings that the majority of the societies they studied did not comply with the basic requirements of the programme, particularly those relating to membership, consolidation of holdings, technical and financial assistance, etc. In short, the Committee found that *Cooperative Farming has not made any impact on our peasantry.*

Nothing Tangible

It is regrettable to note that we are more obsessed and infatuated with ideals rather than with realities and pragmatism. Despite the tall-talk about the benefits of Cooperative Farming nothing tangible resulting therefrom has been demonstrated to the poor millions of toiling peasants in our country. In this context the pragmatic approach of the former Union Food Minister, Shri C. Subramaniam, towards cooperative farming was laudable. In his address to the FAO Regional Seminar on Cooperative Farming held in Delhi in the first week of May 1966, he said: "Our approach will continue to be pragmatic. A farmer is not likely to hand the key of his destiny to a co-operative unless he is fully

erative farms in India have not enthused our small farmers. It seems to me that we have not prepared the ground—psychological, economic and social—for this programme to take a deep root in.

Historically and traditionally, the Indian farmer, like his counterpart elsewhere, is individualistic in his outlook and emotionally attached to the land he cultivates. "The magic of proprietorship of land turns sand into gold" is true as far as farmers are concerned. The consensus of the farming community is that they would be driven to collectivized farms as in Russia, China or even Israel and be degenerated into mere wage-earners; losing thereby the social prestige attached to ownership of land. This fear of the farmer has not been allayed so far.

Genesis of Cooperative Farming

Even in countries like Russia and China, where farming operations have been collectivized, the latest trend is to relax the rigidity and permit individual cultivation on tiny plots. It has been found that collectivization has not resulted in increased output; but on the contrary has wasted human potential. After a visit to America and the Soviet Union, Prof. E. E. Waedkin of Muenster University, recently wrote that employment of labour on Russian farms was twenty times higher than on

nomize farm expenses and augment production. How can our wise ryots be persuaded to join in such a programme which fails to convince them of its efficacy? No wonder that the halo around Coopera-

tive Farming has been fading away from the minds of the Indian peasantry.

Another factor which prevents the small ryots to join the cooperative farms is their apprehension that in the ab-

sence of other fruitful avocations or avenues for meeting their credit needs, the only source, the bit of land, by which they could raise money in case of need would be shut

(Continued on page 7)

MYSTICS AND MYSTICISM

Who is a mystic? What is mysticism?—one may be tempted to ask. It must be admitted that these two terms are difficult to define. At best, we could say that it is of such nature that one can only feel, experience and enjoy it rather than expressing it. "Yato vaco nivartante aprapya manasa saha". This passage from the *Taittiriya Upanisad* expresses the inconceivability and ineffability of mystic experience.

A mystic may be described as one who sees 'God in All and All in God'. He thus becomes an instrument of God with a complete mastery of the unconscious and conscious forces of his human person. The Lord in the Bhagavad Gita describes the mystic thus: "The Yogin who has cleansed himself, who has gained mastery over his mind and the senses and whose self has become one with the universal Self and all creation, though always in action is not smeared by it". The mystic will feel and act in the conviction that he is under the rule of a law which is God's law—the law which 'doth preserve the stars from wrong'. He thus takes his cue from a God willing to take upon Himself the burdens

saintly person. For him there is joy in being, in living, in serving. "Anandam brahmano vidyam na bibheti kadacaneti". The whole world is replete with joy for him and he is fearless and peerless because his self is *Atma anandamayah*.

The entire universe comprehending man within it glows with the radiance (tejas) of God. The realisation of this great truth of the universal pervasion of the deity dawns only in the lives of spiritual seekers whose illumination and influence on life are such that they leave a lasting influence and impression on those in the midst of whom they live. The greatness of a Buddha or Christ or a Mohammed or a Gandhi was due to the essential spirituality or innate religiousness which pervaded their whole life and action.

Extensive researches carried out by Professors Underhill and George Godwin show that the mystics the world over have followed the same way, viz. first, awakening God awareness; secondly, ridding the mind of temptations, values and influences inspired by attachment, fear and wrath; thirdly, illumination of the Self; fourthly, surrendering the Self to God; fifthly, union with

but Prapathi that is the corner—stone of the doctrine of the Azhvans. The doctrine of prapathi or self-surrender, however, has not landed the Azhvans into the ascetic ideal of utter inaction. On the other hand, it has made them conceive of a heavenly kingdom on earth, built of love and service. The Azhvans' conception of God has a wider significance for us than their conception of love and service, for they dream of a God needing us more than we need him. Thus, according to them, God is in search of man. Meister Eckhart echoes the same feeling "He needs thee a thousand times more than thou canst ever need Him". The Azhvans whose names have become universally known are Poigai, Bhutam, Pei, Tirumazhisai, Nammazhvar, Kulasekharazhvar, Periyazhvar, Andal, Tondaradippodi Azhvar, Tiruppazhvar, Tirumangai Azhvar.

The great acaryas like Sankara, Ramanuja, Nimbarka, Madva, Chaitanya, Vallabha, were also great mystics in their own way through constant awareness and intuitive inward presence and vision (*divyacakshus*) and they sought liberation for one and all.

The devotional experiences of the Saivite mystics is beautifully exemplified in the lives and teachings of Appar, Sambandar, Sundaramurthi, Manikkavacagar, Tayumanavar, Pathinathu Pillaiyar, Ramalinga Svamigal, Arunagirinadar and Vemana of Andhra.

History abounds in numerous examples of the manifest way in which great souls like St. Paul, St. Augustine, St. Thomas Aquinas, St. Francisco, The Buddha, Mohammed, Jalal-din-Rumi and in modern times Sri Ramakrishna, Swami Vivekananda, Bhagavan Ramana, Sri Aurobindo, Mahatma Gandhi and Vinobaji have uplifted humanity to higher planes. In recent times, Gandhiji manifested like many other saints in his personal example the beauty of holiness.

These great men have passed the threshold of a new world ignored by the ordinary men because it is not so clearly seen by the latter. It is their ability to rise above sordidness into a new world and to show us the immense possibilities that makes the lives of these great mystics significant.

The philosophy of mysticism harmonizes the claims of revelation, reason and intuition and avoids the pitfalls of dogmatism, intellectualism and subjectivism by its fundamental postulate, that Reality is realisable by one and all. By knowing Brahman, everything is known, all evil disappears and all misery is destroyed. With his *Brahmadrsi* the mystic, inspired by the Divine Call, invites everyone to share his experience. Thus, a saintly life equates the world with God. The true emancipation comes to one who is liberated.

—The Call Divine

by U. B. PANNIKAR

convinced of its efficacy and its continuing benefits to him. The performance of a cooperative farming society has therefore to be outstandingly superior to that of small individual cultivators. Operational efficiency of farming societies is, to my mind, the key to the success of the programme".

A Revealing Report

A close study of the report of the Gadgil Committee will reveal that Cooperative Farming has not registered any spectacular success either in production or in minimizing the cost of agricultural operation. Nor has it effected consolidation of fragmented holdings of marginal or sub-marginal yield. In a majority of cases, it has been reported that pooling of land and joint cultivation—two essential aspects of Cooperative Farming—were conspicuously absent. They also failed to secure technical support and adequate finance from the Government. Neither did they provide employment opportunities to non-farming occupations—an integral part of the programme of Cooperative Farming. With regard to evolving a satisfactory working procedure and assessment of performance, the Committee has reported that Cooperative Farming Movement was "groping towards possible solutions". Besides, the problem of high managerial costs and overhead charges is a dead weight on them and thus an impediment in convincing people that these farms could prove beneficial to the farmer in particular and the community in general.

A Seed on Rocky Soil

Let us examine why coop-

the American family farms with the yield less than one half. The FAO also substantiates the view that small family farms are more suited to modern agriculture than the large collective farms. In its report on 'Cooperation and Land Use', the FAO says that "during the last half century, the rise of yield due to scientific and technological advance has been general and has been more rapid in many countries in which individual farming is practised than in those which have gone in for massive collectivization."

In our country, Cooperative Farming has been propagated since the report of Saraiya Committee in 1949 and the programme intensified after the Nagpur resolution of the Indian National Congress in 1956. At the end of September 1965, there were about 2,317 societies with a membership of 39,760, covering an area of 231,359 acres in pilot projects and about 2,173 societies with a membership of 46,711, covering an area of 253,999 acres in non-pilot projects areas. This is a good picture for statistical purposes. But, a large majority of them were working with meagre profit and most of them had no cooperative character in their working. It is also found that the cooperative farming societies were either organized by big farmers to escape the provisions pertaining to land ceiling under the Land Reforms Act or by family groups and absentee landlords to avail of the Government concessions of financial aid and loans. They have not at all been of any benefit to the really deserving ryots. Nor did they demonstrate that they could eco-

of all the actions he casts on Him in complete self-surrender. If we may call this many faceted word 'Yoga', mysticism, the Yogin will be a mystic.

It has been stressed through the ages the mystic nature of Brahman as indwelling Love, the nature of *mumuksutva* as soul hunger for Brahmin who is the inner Life and Light of the *jiva* and the ultimate good as intimate union between the two. Brahman is the all-pervasive Divine Presence that has specially entered into the heart of every *jiva* or *atman* in order that it may be transmitted into its own shining blissful *svarupa*. Brahman or God is life of our life '*Satyasya Satyam*', light of lights '*vyotisam jyotis*' and beauty of beauties '*bhuvana sundara*'. The Vedantic schools agree in the fundamental, namely the common authority of the *prasthanas*, the need for *Brahmajnana* consequent on the removal of *ahankara* and the goal as *Brahmanubhava* and *Brahmananda*.

Unalloyed Bliss

The experience of a saintly person or a mystic is 'Ananda', pure, unalloyed bliss in the realization of being one with the universe and the creator "anando brahmeti vyajanat anandaddihyeva khalvimani bhutani jayante anandena jata-ni Jivanti, anandam prayantya bhisnavisantiti". It is the joy of affirmation, of life and being, joy of the Universe, this supreme superb bliss is the vital spark which illumines and guides the life and work of a

God; and finally, liberation from the control of finite things. This mystic way is common to mystics throughout the ages, whether they professed Hinduism, Buddhism, Christianity, Islam, Zoroastrianism or Judaism. The Bhagavad Gita aptly describes such mystics thus: "They are asleep in the world of senses in which ordinary men are awake, they are awake in the world of the spirit in which ordinary men are asleep".

Mysticism is essentially one, but, in practice, it is coloured by the temperament of the *bhakta* and the environment in which he is placed. The *bhakti* or mystic movement in South India may be identified with the *Vaisnavite* experiences of the *Azhvans* and the *Saivite* experiences of the *Nayanmars*. The *Azhvans* of the South continue the traditions of the *rsis* and are called *Ubhaya Vedantins*.

As the name itself implies, the *Azhvans* were expert divers in divinity and were deeply immersed in love. Their poetic utterances were spontaneous out-pourings of their intuitional experiences of the Lord especially in the easily accessible form of permanent incarnations or *arca*. With them, poetry is not merely a creation or a discovery. It is a revelation, an adumbration of the mystical experience which transcends all thought. Their religion is a religion of worship, acquiescence, love and above all, service. It is the religion that Ramanuja preached to the world. It is not *Bhakti*

Cooperative Trade in South-East Asia

Prospects for Cooperatives in International Trade

The long-term Technical Assistance Programme formulated by the 21st Congress of the International Cooperative Alliance at Lausanne in 1960 provided for the expansion of international trade by cooperatives. This was one of the subjects discussed at the Conference on "The Role of Co-operation in Social and Economic Development", held in Tokyo in April 1964, which was attended by Ministers responsible for cooperative development and by representatives of cooperative organisations, mainly from the countries of South-East Asia. One of the conclusions reached by the Conference was that a further study should be made of the present scale and character of international trade in which cooperatives were involved and the prospects of expanding it.

As a result, Mr. Walter Eisenberg, a senior Research Assistant with the Market Research Department of the Cooperative Wholesale Society of England, was asked to undertake a survey of international trade by cooperatives in South-East Asia over a period of one year and to produce a report by the end of October 1966. A summary of this report was available at the Conference on "International Trade among Cooperatives in Asia", held at New Delhi in January 1967, and the report itself is to be published in two volumes during 1967.

This report, the *South-East Asia Trade Survey*, gives a comprehensive account of the performance, problems and prospects of foreign trade by cooperatives in South and East Asia. The bulk of the report—nearly two-thirds of it—is made up of a factual survey of foreign trade by co-

operatives: Australia, Ceylon, Hong Kong, India, Iran, Japan, Korea, Malaysia, Nepal, New Zealand, Pakistan, the Philippines, Singapore and Thailand. Mr. Eisenberg was able to visit all these countries, but was not able to find time to go to Burma, Cambodia, China, Formosa or Indonesia. He had talks with a large number of cooperative and government officials in the various countries of the region and gave a detailed account of the extent to which cooperatives were engaged in foreign trade.

Trade in South-East Asia

Only a very small proportion of the food produced in South-East Asia is exported, but primary products—farm produce, plantation crops and minerals—nevertheless make up three-quarters of all exports. The proportion of manufactures in the exports of the region is, however, increasing and some of them go to Africa in exchange for raw materials, such as sisal and cotton.

Over half the exports of South-East Asia go to Western Europe and the U.S.A. but they are far from sufficient to pay for the imports of industrial equipment from the west which are so essential for economic development. Cereals are imported from the U.S.A. and from Australia, partly in the form of aid, but large quantities have also been sent to China and the Soviet Union, and grain surpluses in the west are not nearly so large as they were.

The exports of the countries of the region are not increasing as fast as their imports or even as fast as production, and, like the total exports of all developing countries, they are declining as a proportion of world exports. Trade between the countries of South-

East Asia is declining as a proportion of their total trade, but their trade with the Soviet Union and that with the countries of Eastern Europe has increased, as has that with Australia and New Zealand. The development of synthetic materials in the west has reduced the demand for raw materials from South-East Asia. The continuing movement of the terms of trade against primary producers since the end of the Second World War has been more than enough to offset all the aid by industrial countries to developing ones.

International Cooperative Trade

Imports and exports by cooperatives form a very small proportion of the total foreign trade of the countries of South-East Asia, and most of the international trade of cooperatives has in the past been with private traders because of their dominant position in the market. In some countries, however, cooperatives are responsible for a very large proportion of the exports of certain commodities. For example, all Australian exports of wheat and dried fruits are handled by or through cooperatives as well as a large proportion of the exports of canned and fresh fruits and dairy products.

In some countries, cooperative marketing organisations export or import through government boards. In New Zealand, for example, the dairy cooperatives export through the New Zealand Dairy Production and Marketing Board. In the Maharashtra and Gujarat States in India, the agricultural cooperative marketing organisations have a monopoly in the export of bananas—they had sent 1,000 tons to the Soviet Union in 1965. India's National Agricultural Cooperative Marketing Federation imports fertilisers, seed and other farm requisites through the State Trading Corporation. It exports peas and beans to Europe and East Africa and jute bags to the Soviet Union, but its exports are not yet on a large scale. In 1964, the Travancore Cochin Prawn Curers' Marketing Cooperative exported £200,000 worth of canned prawns and shrimps, mainly to the USA, and the Nagpur Orange Growers' Cooperative Association sent 5,000 cases of canned fruit to the United Kingdom. In 1964-65, the All India Handloom Fabrics Marketing Cooperative exported nearly £600,000 worth of fabrics to Europe, the USA, Asia and Africa. The Madras State Handloom Weavers Cooperative Society exported £175,000 worth of fabrics to the USA in the same year and, the previous year, the Handlooms and Handicrafts Export Corporation, a subsidiary of the State Trading Corporation, exported £129,000 worth of cooperative fabrics.

In 1964, Zenharen, the National Marketing Federation of the Japanese Agricultural Cooperatives, sent £200,000 worth of canned oranges to Europe. The Central Cooperative Exchange in the Philippines exports rice and tobacco.

Early in 1966, a delegation from the Cooperative Wholesale Committee bought £60,000 worth of knitwear in Hong

Kong on behalf of cooperatives in Britain and Germany and £200,000 worth of knitwear in Korea on behalf of consumers' societies in Sweden, Germany and Switzerland. Another delegation from the Cooperative Wholesale Committee visited the Far East in July 1966. The Cooperative Wholesale Society in England and Nordisk Andelsforbund (NAF), the Scandinavian Cooperative Wholesale Society, import rice, coffee, oil seeds, fresh and canned fruit and other commodities from South-East Asia, but not wholly or even mainly from cooperatives.

More Limited

International trading between cooperatives is much more limited than international trading by cooperatives. Trade between the Cooperative Wholesale Society of England and New Zealand dairy cooperatives dates from 1921 and is carried on through the New Zealand Produce Association. Strong agricultural marketing cooperatives in Australia and New Zealand do a considerable trade with cooperatives in Britain through the Overseas Farmers' Cooperative Federation of London. The English and Scottish Joint Cooperative

Wholesale Society has tea estates in India and Ceylon, but sells mainly at auctions in Colombo and in London. "COOP-TRADE", the trading company of the Japanese consumers' cooperative societies, does not undertake production itself, but nevertheless does a considerable trade with the Soviet consumers' organisation Centrosoyus. Direct imports by consumers' societies in South-East Asia, like exports by the productive departments of European wholesale societies to Asia, are not significant.

Perhaps the outstanding example of international trade between cooperative societies in South-East Asia is the agreement of March 1965 for the supply of maize by Thai agricultural cooperatives to Japanese agricultural cooperatives. UNICOOPJAPAN is an international trading agency controlled by ZENKOREAN, the National Purchasing Federation of the Japanese Agricultural Cooperatives. ZENKOREAN handles about a third of the maize imports into Japan, a large part of the rest of the imports coming from the USA.

(To be concluded)

JAFFNA M.P.C.S. UNION LTD.

Largest Wholesale Cooperative Establishment in the North,

Authorised distributors for

CEYLON STATE HARDWARE CORPORATION

also dealers in Textiles, Cement, Milk-foods, Groceries, Oilmanstores & Ceramics and all goods distributed by the

COOPERATIVE WHOLESALE ESTABLISHMENT

Address:

74/3, Hospital Road, Jaffna.

Retail Shop at:

15/1, Power House Road, Jaffna.

INVEST your SAVINGS in—

THE JAFFNA COOP. PROVINCIAL BANK LTD.

FIXED DEPOSITS

Interest on Fixed Deposits for 3, 6 & 12 months is 1½%, 2½% and 3½% respectively. On Deposits for 5 years and over and on Deposits for 10 years and over the rates are 4% and 4½% respectively.

SAVINGS DEPOSITS

(1) Interest at the rate of 3% is allowed on Savings Deposits from 1-5-67. Arrangements can be made to withdraw funds from this account daily.

(2) From 1-11-1967, in the case of Institutions, the rate of interest payable will be 4% for the month in which there is a minimum balance of Rs. 5,000/- or over.

(3) For Cooperative Societies, from 1-11-1967, the rate of interest payable will be 4½%.

SECURITY DEPOSITS

From 1-11-1967, the rate of interest payable on Security Deposits of Societies will be 3½%.

PAWN BROKING

Pawn Broking is done at all our Branches. The rate of interest charged is 9% and Repayment by Instalments is allowed.

Branches:

Jaffna—Paranthan—Chunnakam—Point Pedro (Nelliady)—Chavakachcheri—Chankanai—Kayts—Vali East (Averangal).

Head Office:

59, MAIN STREET, JAFFNA.

For Speedy Discharge and Safe Delivery

Jaffna District

Co-operative Harbour Services Union Ltd.

25, Front Street,

JAFFNA.

- STEVEDORES AGENTS
- LANDING CONTRACTORS
- FORWARDING AGENTS

Telephone No. 590

EARN AN EASY RS. 150/- PER MONTH

JOIN YOUR LOCAL WEAVING CENTRE

Handloom Sarees, Verties, Shawls, Table Cloth, Bed Spreads, Chairbacks, Handkerchiefs, Pillow Cases, Towels, Door and Window Curtains.

Available in lovely designs and enchanting colours at

Jaffna Co-operative Textile Societies Union,

10, CLOCK TOWER ROAD, JAFFNA.

COOPERATIVE FARMING

(Continued from page 5)

out by pooling it for the limited period it is entrusted to the society. Unless the cooperative farms can provide subsidiary income by taking up auxiliary agro-industries and thus make the members feel that, by joining the society, they can derive extra income and meet their credit needs, the membership of small farmers will be as thin as at present. The example of Communist countries in this respect is out of context because their socio-economic and political conditions are different from ours.

The Lure of Social Prestige

Excessive emotional attachment to land has a social background. The status of individuals in the community is judged to a large extent by the area of their land holdings. This drives individuals to acquire landed property irrespective of their profession, trade or occupation. It is a well-known fact that in our country people, besides agriculturists, invest a major portion of their earnings in landed property. The greed for acquisition of land is not merely motivated by the security of investment, but by the lure of social prestige attending it. Unless, and until, a change in the attitude of our people can be brought about in the acquisition of landed property, the Cooperative Farming Programme cannot make any headway in India.

How can we reorient the attitude of our people? The supporters of Cooperative Farming programme might say that the proprietary rights of the individual farmer who pools the land are assured to him while he joins the society. But they fail to realise that it is not the legal aspect of it that prevents the farmer from joining the organization, but the psychological factor of losing his right in absolute management

of his property and thereby of social prestige. We have to build up new social norms and values which the community will recognise, respect and adopt. This is a stupendous task. The process of accelerating such a change is necessarily very slow.

In accordance with the directive principles of our Constitution and in consonance with the declared policy of the country which has set Democratic Socialism as its goal, almost all State Governments have enacted land reform laws, limiting the land holdings. But most of the laws have ample shortcomings and loopholes which enable one to escape its provisions. Moreover, due to laxity in the implementation of these laws, the land has not actually passed on to the tiller. Such half-hearted implementation of the Land Reforms Act, undermines the confidence of the cultivators.

Dogmatism in any programme, however well-intentioned it may be, is bound to shatter on the rock of pragmatism. That is the case with Cooperative Farming in India. Idealism, divorced from realism is the fundamental cause for the failure of this programme. The involvement of the peasantry is a *sine qua non* for its success. Without removing the psychological fear of the farmers and demonstrating its economics in convincing terms and without building new social values in the acquisition of landed property, it is very doubtful whether the Indian peasants will take to Cooperative Farming, whatever may be the persuasion and charm accompanying the programme.

It will therefore be wise to do some rethinking on the Cooperative Farming Programme with its optimistic target of 10,000 additional cooperative farming societies fixed for the Fourth Plan period.

—The Co-operator

The Eternal Spring

(Continued from page 3)

things in the dull mirror of water, and then the years of education, the years of untroubled youth, with all their innocent pleasures, will come to your memory like the image of perfect bliss, irretrievably lost, then you will meet your fellow student like a close kin; then in speaking of your youth you will recall with a sense of gratitude the names of your teachers, you will confess how much good they had wished you and you will solemnly pledge to each other to follow their example....

"Examples teach better than comments and books. You students of this institution have benefitted by these examples.... You will learn, and worldly experience will confirm you still further in the belief that it was solely love, love of your neighbour, selfless, impartial, a genuine wish of good for you, which imposed upon us the obligation to enlighten your minds with knowledge.... inspire you with the desire for glory, with a sense of nobility, justice and honour, the strict, unimpeachable honesty capable of withstanding the tempting examples of abuse beyond the reach of punishment".

To be able to address students with such words, one must have fulfilled one's duty to them. The duty not only to teach them but to bring them up in the spirit of everything Lobachevsky told them, obliges us to contribute our bit to that joyous period of the flowering of man during which we university teachers associate with him.

Eternal Spring

Student years may be described by the words of a great French writer: It is eternal spring the name of which is twenty years. Our teaching profession is a happy profession. It opens the secret of eternal youth. One generation follows another, but we always see before our eyes young and happy faces. They are always full of mirth and always entranced with science and their youth. They always play football before every university door regardless of whether all the university authorities, forces and chiefs permit it or not. And as always this eternal spring flowers and spreads over the world.

But since we have been so fortunate it is our duty not to train "well-shoed" specialists who will later develop into

Fundamentals

(Continued from page 2)

formed enthusiast who was the most dangerous enemy of the Cooperative Movement. Deploring the cliquism that had crept into the Movement, Mr. Cooke said that members should realise that the society was theirs and it was up to them to get rid of any faults.

Listing some of the things that had led to the downfall of the Afroasian nations, Mr. K. Nesiiah said that we lacked a sense of human dignity and equality. We had no idea of nationhood: instead we yet remained parallel societies. Though in the ancient village there was some kind of democracy we lacked the true democratic spirit. Owing to the traditional disregard for wealth, we had failed to concentrate on economic development. Lastly, our society had become static because it believed in continuity without change, thus violating the natural law of self renewal. Mr. Nesiiah said that the Cooperative Movement could help us to get rid of every one of these defects. Since one of the basic principles of the movement was open and voluntary membership it helped to assert the principle of human equality and dignity. Irrespective of the shares, each member had one vote—this ensured that democracy prevailed. The Movement fostered the social sense and thus made the community more of a community: the new principle of cooperation among cooperators helped the growth of internationalism. The Cooperative Movement, stressed Mr. Nesiiah, was serving economic development: in fact it could do more in this direction, by starting new industries. By undertaking Adult Education, the Cooperative Movement could maintain continuity with change. Mr. Nesiiah also urged cooperators to pay more attention to cooperative societies in schools: they should strive to get students interested in the Movement.

Mr. S. Vinayagalingam D.R.O. Islands, said that seminars helped to pool their knowledge and experiences: this process was very valuable as it could lead to the improvement of societies. He urged cooperators to pool their resources and concentrate on economic development.

ON TOUR

Mr. P. Govindasamy who is presently in England, visiting leading Cooperative institutions, will tour Germany, Denmark, Italy and Israel before returning to Ceylon shortly.

what we call "cadres". It is not cadres but living young people, living human souls, we are forging here (to continue the smithery terminology we have already used), forging but not shoeing. We must take care of them with all our minds as well as all our hearts, we must bring them up so that they will have as many as possible of the human emotions spoken of by Gogol, and that these emotions will penetrate their whole being as deeply as possible, that not a single one of them will, if possible, be carelessly dropped on their life's journey.

Komsomolskaya Pravda

Nuclear 'Food Factories'

Nuclear "food factories" are a foreseeable reality and may not only feed and strengthen developing countries, but also may be a "potentially important step toward a lasting world peace", Dr. Glenn T. Seaborg, chairman of the U.S. Atomic Energy Commission said.

Speaking in Warsaw at the 100th anniversary celebration of the birth of physicist Maria Sklodowska-Curie, Dr. Seaborg divulged highlights of a forthcoming analysis of the proposed agro-industrial complexes for coastal desert areas.

The study is being made by a team of scientists, engineers, agricultural experts and economists at the Oak Ridge National Laboratory in the United States. The detailed analysis is expected to be published early next year.

The term "Food Factories" is used, Dr. Seaborg said, because the power of the atom would be used to cultivate areas only through "the most rational scientific technique... only crops specifically bred for the area would be used".

The many jobs of the food factory would be to produce fresh water (this phase alone already is a reality), fertilizer, electricity for highly mechanized farming and food processing, as well as heat and power to operate satellite industries.

What might such a nuclear-powered agro-industrial complex accomplish that would make worthwhile an undertaking of such size, effort and cost? Dr. Seaborg cited one projection by the Oak Ridge team as "both enlightening and encouraging".

Using nuclear reactors of the size currently on order in the United States, a plant could be built capable of generating one million kilowatts of electricity and desalting 400 million gallons of water a day.

The plant could also support the daily production of 2,000 tons of ammonia and 360 tons of phosphorus. Such a combination could irrigate and fertilize a farm—or food factory—of 200,000 acres.

On the basis of growing a single high yield grain crop, the Oak Ridge team projected that this nuclear complex could produce more than 1,000 million pounds of grain a year—enough to feed almost 2,500,000 people at a level of 2,400 calories a day.

In addition, the complex could export enough fertilizer to other agricultural areas to cultivate an additional ten million acres. And the additional area could provide, even though less scientific agriculture than at the "Food Factory", from 15,000 million to 45,000 million pounds of grain—enough to feed tens of millions of people at the same substantial caloric rate.

"Remarkable as these figures

may seem", Dr. Seaborg said, "it is not claimed that such a nuclear agro-industrial complex is a panacea for all of an area's food problems, but it could provide a powerful base for keeping the people of a country or region healthy or productive".

Many offshoots from the nuclear agricultural project are possible. Since it would most likely be located on a seacoast (for water supply), a port could be built (with the aid of nuclear explosives, perhaps) as a point of export for the surplus fertilizer and other products the nuclear plant might produce.

To supplement the grain produced by the "Food Factory" and to add needed protein to the diet, the new port also could be a base for a fishing industry. The catch could be preserved by atomic irradiation or could be converted into "fish flour".

Again, depending on the national resources in the area, the nuclear plant could process potassium, bromide, chlorine, caustic and magnesium—all associated with arid areas. The complex could also reduce iron, make steel, ferromanganese, phosphorus or calcium carbide, all by electric furnace methods.

In total, Dr. Seaborg pointed out, "a very large nuclear agro-industrial complex introduced into a hitherto undeveloped area might serve as an important base for uplifting the entire economy of that area".

Such a project would be "a mammoth undertaking", Dr. Seaborg conceded, requiring a massive infusion of capital into an undeveloped area after great advanced study from a technical, economic and social standpoint.

"It would take, above all", Dr. Seaborg said, "the devotion and hard work of a great many talented people to put the plan into operation, to train operating personnel on all levels, and to establish a community that could successfully carry on such an undertaking once the initial corp of experts had left."

"Many people, however, envision such a program as a potentially important step toward a lasting world 'peace'", he concluded.

—USIS News Bulletin

'Divert Some Ships'

The Northern Province Tally Clerks Cooperative Society has appealed to the Government to divert a ship to the North immediately. It has pointed out that since no ships have called at Northern ports for the last 2 months, tally clerks and port workers are undergoing terrible hardships.

SOUTH YALPANAM MPCs UNION LTD., KILINCHCHI.

Phone : 8.

T'gram : "Yarlunion".

We supply Provisions, Textiles, Agriculture requisites and Building materials.

Agents for : Messrs. Shell Company of Ceylon Ltd., Ceylon Nutritional Foods Ltd., B.C.C. Ltd., Elephant Brand Asbestos and Ceylon Petroleum Corporation.

CREDIT SOCIETIES SHOULD BE REVIVED

It is essential that credit societies be revived, stated Mr. M. Mathibalasingham ACCD Jaffna East, at a meeting held by the Thenmaradchy Cooperative Credit Societies Union.

Tracing the history of the Credit Movement in Ceylon he said that credit societies were started in 1911. It was a movement which originated from the people, not something started by the Government. The Ordinance came later and it was passed at the request of the people, to help the working of credit societies. They were started in various parts of the island and these societies helped to relieve the people of their economic burdens. Later the Government started the Stores Movement, with the idea of helping the consumers. CAP & S societies were started to help the farmer. Later came the multipurpose cooperative society. These societies helped their members with loans on easy terms. As a result Credit Societies began to languish. This was a great pity, said Mr. Mathibalasingham, as credit societies were

the only organisations which could really help the genuine cooperator. That was why, he stressed, they should be revived.

Mr. R. Rajaratnam, President NDCF, said that the credit society of unlimited liability is the nucleus of the Movement. Pointing out that unlimited liability is the mark of a true Cooperative Movement, he stated that it enabled one to share in the fortunes and misfortunes of the others, in their joys and sorrows. In spite of severe handicaps, credit societies had continued to function because their members were genuine cooperators, he said. It was gratifying to note that so many credit societies were still active.

Mr. M. Ganapathipillai, NDCF representative, explained the amendments that should be made to the by-laws to bring Credit Societies under the new Agricultural Credit Scheme. Mr. K. S. Saravanamuttu presided. Mr. V. Subbiah, Honorary Secretary, proposed the vote of thanks.

Cooperative Employees Certificate— Higher Level 4-1-68—30-9-68— Jaffna Centre

The next Cooperative Employees Certificate Higher Level Training Course in the Tamil Medium will commence on 4th January 1968 at the Cooperative Training School, Jaffna. Application forms for this course should be obtained from the address given below:—

The Principal,
Cooperative Training School,
111/9, Beach Road,
JAFFNA.

QUALIFICATIONS :

Candidates who have passed the Cooperative Employees Certificate Ordinary Level and have 3 years continuous service in a Cooperative Society or

Candidates with either H.S.C. or G.C.E. (Advanced Level) and who have secured a pass in Arithmetic, Commercial Arithmetic or Book-Keeping at the G.C.E. (Ordinary Level) are eligible to follow the Higher Level Course.

Candidates who have passed the Cooperative Employees Certificate Ordinary Level in the 1st Division may be admitted if vacancies exist even though their period of service is less than 3 years.

The training course will be held from 4-1-1968 to 30-9-68 and the final examination will be held in the first week of October 1968.

No tuition fees will be charged for the training course. However, there will be 2½ months—3 months of practical training during this course and candidates will have to bear the travelling and other expenses of the practical training.

The Registration Fee for the course is Rs. 10/-.

The Examination Fee is Rs. 10/-.

Applications close on 15-12-67.

Acting Principal.

School of Cooperation,
Polgolla, 30th September, 1967.

Eravurpattu M.P.C.S Union Ltd., Chenkaladi

We are :—Agents of Ceylon Nutritional Foods Ltd.

„ „ Ceylon Petroleum Corporation.

„ „ People's Bank in Pawn Broking.

Transport Agents of Commissioner of Agrarian Services.

Paddy Purchasing Agents of Commissioner of Agrarian Services in Eravurpattu.

Owners of Rice Mill and milling rice for Government.

Wholesale and retail dealers in Consumer goods, textiles, cement, agro chemicals, agricultural implements etc.

Phone 28 Eravur.

DIARY OF EVENTS

- Oct. 2—Mahatma Gandhi Jayanthi
„ 3—Thurgood Marshall sworn in as first Negro Justice of the U.S. Supreme Court
„ 4—The Prime Minister, Mr. Dudley Senanayake left for Malaysia on a four-day State visit
„ 8—Death of Lord Clement Attlee, former British Prime Minister
„ 11—86 Nations Meeting on Trade and Aid at Algiers
„ 21—Governor-General Gopallawa begins State Visit to India
„ 24—UN 22nd Anniversary

Efforts Futile

The efforts of the Peraru Multipurpose Cooperative Society Ltd. to get a loan to put up a permanent building for the Society have proved futile.

This is stated in the Society's Annual Report for July 1966—June 1967. But the Society will not give up trying. It intends to apply for a loan from the Bank next year.

The present membership of the Society stands at 107, the Report says. It adds that out of the 29 members who were granted ploughing loans and seed paddy loans, only 4 members have repaid the loans. The reason for this, it states, was a general crop failure. Since under the new Agricultural Credit Scheme, loans taken during the previous years (except those in which arbitration proceedings have commenced) need not be repaid till August 1970, the Society is not taking action in regard to overdue loans. However the Society has taken action in regard to loans taken during 1957/58.

The Society purchased 5016 bushels of paddy during 66/67 Maha season. The Report says that the harvest was generally poor due to failure of rains. The Audit Report reveals that 41 members owe the Society Rs. 20,058.45 cts. The Balance Sheet as at 30-6-67 shows that the Society has sustained a loss of Rs. 1642.93.

Union to Concentrate on Rectification Work

The annual general meeting of the Thenmaradchy Cooperative Credit Societies Supervising Union was held recently at Driberg College Hall, Chavakachcheri. After the minutes of the previous General Meeting was confirmed and the Audited Statement of Accounts adopted, the following were elected office-bearers: Messrs. K.S. Saravanamuttu (President), M. Ponnambalam (Vice-President), V. Subbiah (Honorary Secretary) and M. Ponniah (Treasurer). Messrs V. Subbiah, R. Sivagurunathan, V. Ponnambalam and S. Kandaswamy were elected to the Committee.

On the advice of Mr. M. Mathibalasingham ACCD Jaffna East, the meeting agreed to concentrate on the cooperative development of the area in general and rectification work in particular. The Committee was requested to prepare a draft programme of activities and to meet as often as possible.

The Local Scene

Surveyed by RAJ

PROBE PALALY

Most of the students at the Palaly Secondary Training College seem very upset, over the results of the common examination held last year. This was, I believe, the first time that the trainees faced a common examination and the recently released results show that more than fifty per cent have failed! I'm told that nearly thirty per cent failed in English—their special subject—while nearly 25 per cent failed in Tamil. I understand that Peradeniya Training College—which is not a Secondary Training institution—fared better than Palaly. Obviously there's something rotten somewhere. The Minister of Education would do well to order an immediate probe so that there won't be a repetition of the massacre.

ARMS AND THE MUNICIPALITY

Should the statue in front of the Public Library have four arms or two? Some want it to be Saraswathy, Goddess of Learning, while others want two arms lopped off to make the figure merely a 'Yarl Nangai'. Personally I have no objection to Kalaimagal—the Goddess of Learning and the Arts—presiding over the Library: in fact it would be very appropriate. But I hear that without due authorisation a certain employee decided, off his own bat, as it were, to make the figure Saraswathy. If this is true, it's a very serious matter: unless he's dealt with once and for all, the Municipality may wake up one fine day to find that its employee has sold it, lock, stock and barrel.

JAFFNA TO GROW MORE SPUDS

A bigger acreage in Jaffna is to be brought under potato cultivation this November. The Northern Division Agricultural Producers Cooperative Societies Union which, through its affiliated societies, is issuing fertilisers and insecticides on credit to potato cultivators, will also undertake the marketing of spuds. This is where a snag arises. Unless the cultivators are 100 per cent loyal to the Union, the vagaries of the open market may well deal a death blow to potato cultivation here. This requires a little explanation so I shall proceed to sketch the background. One of the reasons for the success of red onion cultivation in Jaffna (Jaffna grows about 350,000 cwt. of red onions a year,

enough to meet the island's needs for about 9 months) is that there's a firm guaranteed price (in fact a staggered price-structure), the government subsidy amounting to Rs.17.50 on a cwt., coupled with a monopoly for the Union to take onions that side of the Elephant Pass barrier. The marketing of potatoes will enjoy none of these advantages. In order to stimulate potato cultivation, the Government has removed the GPS for potatoes and done away with price control. When, in February next, 70,000 cwt. of potatoes are ready for marketing, the Union will have to face stiff competition from the private trader. Since there'll be a glut in February (by March N'Elia potatoes will start coming in), the flow of potatoes to the market will have to be carefully regulated, if prices are not to slump. Unless the Jaffna cultivator gets at least Rs. 50/- a cwt. he will not be interested any more in potatoes. The only way the cultivator can get the advantages of cooperative marketing is to stick loyally by the Union. If he defects, he'll be exposing the Union and ultimately himself to the vicissitudes of the open market, and thereby imperil the future of potato cultivation in Jaffna.

I'm told that the margin of profit in potato cultivation is high, much higher in fact than in red onion or tobacco cultivation. Even at the then prevalent GPS price of Rs. 33/60 a cwt., the potato cultivator's margin of profit would have been more than 300%. The reason is that the cost of production is low: there isn't much labour involved nor is much fertiliser needed. Incidentally I learn that, owing to intensive cultivation, some potato cultivators here have got yields in the ratio of 1:12—very high by world standards.

There's another aspect to the problem: potato prices have been a stabilising influence on vegetable prices. With the import ban, that was lost. If, as some expect, the price of locally grown spuds shoots up to Rs.75/- a cwt., consumption will be limited to the upper and upper-middle classes. Who's the average person who would want to buy a pound of potatoes when it costs as much as a pound of beef?

13,000 acres will have to be brought under potato cultivation in Ceylon if we are to become self-sufficient. This year potatoes are being grown only in 1,000 acres far, far short of our needs. Of these 500 acres will be in Jaffna.

THE THENMARADCHY M. P. C. S. UNION LTD.

'Phone : 896.

Kandy Road,
Chavakachcheri.

Visit our Hardware Section for your requirements of Building Materials.

We deal in :

ZAITON BRAND ROOFING TILES,
ELEPHANT BRAND ASBESTOS SHEETS,
HOUSEHOLD ARTICLES, TEXTILES, TRUCK
& CAR TYRES, LOTUS BICYCLE TYRES, ETC.

கூட்டுறவு

வடபகுதி ஐக்கிய மேற்பார்வைச்சபையின் வெளியீடு
யாழ்ப்பாணம், 1 - 11 - 1967.

வருடாந்தக் கூட்டுறவு மகாநாடு

வ. ஐ. மே. சபையின் வருடாந்தக்கூட்டுறவு மகாநாடு இம்மாதம் 23, 24 ஆம் திகதிகளில் யாழ்ப்பாணம்-நகரமண்டபத்தில் நடைபெறும். இம்மகாநாட்டில் சர்வதேச கூட்டுறவு இணைப்புத்தாபனத்தின் பிரதேச அதிகாரி கலாநிதி எஸ். கே. சக்ஸேனா அவர்களும் புதிய கூட்டுறவு ஆக்க ஆணையாளர் திரு. பி. எ. சில்வா அவர்களும் கலந்து கொள்வார்கள்.

எமது பிரதம விருந்தினர் எமது பகுதியிலுள்ள கூட்டுறவு இயக்கத்தையும், கூட்டுறவாளரையும் பற்றிய பெருமிதமான எண்ணத்துடன் திரும்பிச் செல்வதற்கும், அவரின் கூட்டுறவுக் கருத்துக்களைச் செவிமடுத்து பயன் பெறுவதற்கும் ஏதுவாக இம் மகாநாட்டிற்கு கூட்டுறவாளர் தவறாது சமூகமளித்து, மகாநாடு சிறப்புடன் நடத்தேற ஒத்துழைப்பை நல்கி உதவுமாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சு. கந்தையா

வ. ஐ. மே. சபை, கௌரவ காரியதரிசி
யாழ்ப்பாணம்.

உற்பத்தி அதிகரிக்கப்படும்

வடபகுதி விவசாய உற்பத்தியாளர் சமாசம் விவசாயிகளுக்கு உதவி வழங்கும்

யாழ்ப்பாணப்பகுதியிலே உருளைக்கிழங்கு உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கு வடபகுதி விவசாய உற்பத்தியாளர் கூட்டுறவுச் சமாசம் திட்டமிட்டிருக்கிறது. இத்திட்டத்தின்படி இவ்வாண்டு 500 ஏக்கரில் உருளைக்கிழங்கு பயிரிடப்படும். இப்பயிர் செய்கைக்கு 8500 அந்தர் விதை உருளைக்கிழங்கு உபயோகிக்கப்படும். இதன்மூலம் ஏறத்தாழ 70000 அந்தர் கிழங்கு விளையும் என எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. இத்திட்டத்தின்படி உருளைக்கிழங்கு இவ்வருடம் நவம்பரில் பயிரிடப்பட்டு அடுத்தாண்டு பெப்ரவரியில் அறுவடை செய்யப்படும். இப்பயிர் செய்கைக்கு ஊக்கமும், ஆக்கமும் அளிக்கும் நோக்குடன் உருளைக்கிழங்கு விவசாயிகளுக்கு 2.லட்சம் பெறுமதியான உரத்தையும், கிருமி நாசினியையும் சமாசம் கடனாக வழங்கும். இதன்மூலம் விளைவிகப்படும் உருளைக்கிழங்கை விற்பனை செய்யும்பொருட்டு இலங்கை முழுவதிலும் மொத்த வியாபாரிகளை நியமிப்பதற்கும் சமாசம் உத்தேசித்துள்ளது.

இப்புதிய திட்டத்தை விளக்கும் பொருட்டு மேற்படி சமாசத்தினால் அணிமையில் ஒரு கூட்டம் கூட்டப்பட்டது.

இக்கூட்டத்திற்குத் தலை

மை வகித்த சமாசத் தலைவர் திரு. சு. அம்பலவாணர் பேசுகையில் “உருளைக்கிழங்கின் பெருக்கத்தினையும் விற்பனை முறையையும் விரிவாக்கும் நோக்குடன் சமாசம் இப்பு

திய திட்டத்தினை அமுலுக்குக் கொண்டு வருகிறது. இதற்கு ஏதுவாக சமாசத்தின் கீழ் இயங்கும் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் மூலம் சமாசம் உருளைக்கிழங்கு விவசாயிகளுக்கு உரம், கிருமிநாசினிகளை வட்டியின்றிக் கடனுதவி வழங்கும்” என்றார்.

இக்கூட்டத்திற்குச் சமூக மனிதநுத மாவட்ட விவசாய உத்தியோகத்தர் திரு. K. N. ஜெயசீலன் பேசுகையில், யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் 5 வருடங்களுக்கு முன்பு உருளைக்கிழங்கு 2 ஏக்கரிலும், 4 வருடங்களுக்கு முன்பு 13 ஏக்கரிலும், 3 வருடங்களுக்கு முன்னர் 72 ஏக்கரிலும் கடந்த ஆண்டில் 134 ஏக்கரிலும் உற்பத்தி செய்யப்பட்டுள்ளது. இந்த வருடத்தில் 500 ஏக்கரில் இப்பயிர் செய்கையை மேற்கொள்ள மதிப்பீடு செய்யப்பட்டுள்ளது என்றும் கூறினார்.

இலாபத்தைக் கருதாது சங்கங்கள் சேவையாற்ற வேண்டும்

“தட்டுப்பாட்டுப் பொருள்களைச் சங்கம் மக்களுக்குக் கொடுக்க இயலாது இருந்த போது தனிப்பட்ட கடைகளில் அவைகளைப் பெறக்கூடிய வசதியிருந்தது. இறக்குமதிப் பொறுப்பை ஏற்றுள்ள கூ. மொ. வி. தாபனத்தில் தேங்கியுள்ள ஊழலே இதற்குக் காரணம். ‘கூட்டு’ என்ற அடைமொழியை வைத்துக்கொண்டு இயங்கிவரும் இத்தாபனத்தில் தனியார் தாபனங்களிலுள்ள குறைகள் இருக்கின்றன. எனவே தட்டுப்பாடின்றிப் பொருள்களைக்கொடுத்து, பொது மக்களின் தேவைக்குகந்த பொருள்களை விநியோகித்து அவர்களின் நம்பிக்கையைச் சம்பாதிப்பதற்கு எமக்கு ஒரு சமாசம் வேண்டும்” இவ்வாறு பண்டத்தரிப்பு ப. நோ. கூ. சங்கச் சமாசத்தின் 8 வது வருடாந்தக் கூட்டத்திற்குத் தலைமை வகித்துப் பேசிய திரு. N. ஜேம்ஸ் குறிப்பிட்டார். அவர் மேலும் தொடர்ந்து பேசுகையில் “கடந்த ஆண்டு தமது சமாசம் 4000/-க்கு மேலே நட்டமடைந்துவிட்டது என்பதைத்தான் மிகுந்த கவலையுடன் தெரிவிப்பதாகக் கூறினார். இந்நட்டம் கவலையினத்தாலேயோ தப்பான வழியாலேயோ தமக்குக் கிடைக்க வில்லையென்றும், சமாசத்தின் ஒரு லொறி விபத்தில் சிக்கியதாலும், மற்ற லொறியின் உதிரிப்பாகங்கள் பெற இயலாது போனதாலுமே ஏற்பட்டது என்றார். இதிலும் பெரிதாக வரவிருந்த நட்டத்தை தாம் தமதுசமயோகிதமுயற்சியால் தவிர்த்து விட்டதாகக் கூறினார். இப்போது பாண் போஷணை, கைத்தறி நிலையம் முதலியன வெற்றிகரமாக இயங்கி வருகின்றன என்றும் இலாபத்தைப்பெற அரிய முயற்சிகளைத் தாம் செய்து வருவதாகவும் எடுத்துரைத்தார். மின்விசைத் தறிகளை வாங்கி வடபகுதியில் துணியுற்பத்தி நிலையங்களை நிறுவுவதற்கு அனுமதி பெற்ற சங்கங்களில் தமது சமாசமும் ஒன்றானவும், நட்டமடைந்த நிலையில்

பணம் இல்லையென்று அரிய சந்தர்ப்பத்தை உதறிவிடக் கூடாதென்றும் இதைப் பயன்படுத்தி தாம் நட்டத்தை நிவர்த்திசெய்ய ஆர்வங்கொண்டிருக்கும்போது அரசாங்கம் தமக்கு நிதியுதவிபுரிய வேண்டும் எனவும் கேட்டுக்கொண்டதுடன் அங்கத்துவ சங்கங்களுக்கும் ஒத்துழைப்பை நல்குமாறு வேண்டிக்கொண்டார்.

“ஒரு சங்கம் இலாபம் அடைந்தால் மட்டும் போதாது. அதன் சேவை நல்ல நோக்குடன் செவ்வனே ஆற்றப்படுவதாக இருக்கவேண்டும்” இவ்வண்ணம் யாழ்ப்பாணம் கூட்டுறவு உதவி ஆணையாளர் திரு. பு. குமாரசாமி பேசுகையில் கூறினார். தொடர்ந்து அவர் உரையாற்றுகையில் சங்கம் பொருள்களை வாங்கி விநியோகம் செய்வதுடன் தமது கட

மை முடிந்துவிட்டதென்று இருக்கக்கூடாது. தாமே அநேக பொருள்களை உற்பத்தி செய்து விற்பனை செய்ய வேண்டும் என்றார்.

“இச்சமாசம் ஆரம்பித்த காலந்தொடக்கம் பாண் போஷணை போன்ற கைத் தொழில் களை மேற்கொண்டு திறமாக இயங்கி வருகின்றது என்றும், நட்டநயங்களைச் சிந்தியாது சேவை மனப்பான்மையுடன் உழைக்கவேண்டும் என்றும் வ. ஐ. மே. சபை நிருவாக காரிய தரிசி திரு. பொ. செல்வரத்தினம் கேட்டுக்கொண்டார்.

இளைப்பாறிய நிருவாகசபை அங்கத்தவர்களின் இடத்திற்கு திருவாளர்கள் V. இராசரத்தினம், I. செபஸ்தியாம்பிள்ளை ஆகியோர் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். திரு. M. கணபதிப்பிள்ளை நன்றியுரைத்தார்.

ஐ. நா. சங்கங்களின் வளர்ச்சி குறைந்தது ஏன்?

“ப. நோ. கூ. சங்கத்தில் குறைந்த வட்டிக்கு நட்ட காலக்கடன் எடுக்க வசதி இருந்ததினால் ஐ. நா. சங்கத்தின் வளர்ச்சி குறைந்தது” என இளைப்பாறிய கூட்டுறவுத் தலைமைக்காரியாலயப்பரிசோதகர் திரு. மு. கணபதிப்பிள்ளை வலிகாணம் கிழக்கு ஐ. நா. சங்கங்களின் சமாசத்தின் வருடாந்தப் போதனை வகுப்பில் உரை நிகழ்த்துகையில் குறிப்பிட்டார். அவர் மேலும் பேசுகையில், “ஐ. நா. சங்கம் தொடங்கும் பொழுது சில அங்கத்தவர்கள் கையொப்பம் வைக்கத் தெரியாமல் கைக்கீறு இட்டார்கள். ஆனால் சில காலத்தின் பின்பு கையொப்பம் வைக்கக்கூடிய அளவுக்கு அந்த ஐ. நா. சங்கம் முன்னேறியுள்ளது. வருங்காலத்தில் எல்லாச் சங்கத்திற்கும் வங்கி மூலம் தான் கடன்கள் வழங்கப்படவிருக்கிறது என்றார்.

வ. ஐ. மே. சபை கௌரவ காரியதரிசி திரு. சு. கந்தையா பேசுகையில் “ஐ. நா. சங்கத்தின் கடமைகள், நிருவகிக்கும் முறை, கடன் கொடுக்கும்

முறை, கடன்களை மேற்பார்வை செய்தல் பற்றியும் சில உபவிதிகளை மாற்றுவதன் மூலம் ப. நோ. கூ. சங்கம் எடுக்கும் கூடிய தொகைக் கடன்களைப் போல் ஐ. நா. சங்கத்திலும் எடுக்கலாம் என்பது பற்றியும் கூறினார்.

“நிருவாக சபையினர் சங்க நடபடிக்கைகள் உபவிதிகளை வாக நடைபெறுகின்றதா, வருடாந்தக் கூட்டத்திர்மானங்கள், என்பார்வை அறிக்கையில் குறிப்பிட்ட குறிப்பு கள் யாவும் செயற்படுத்தப்பட்டதா என்று கவனிக்க வேண்டும்” என அடுத்துப் பேசிய கூட்டுறவுச்சங்கப் பரிசோதகர் திரு. C. இராமநாதன் குறிப்பிட்டார். பிற்பகல் நடைபெற்ற வருடாந்தப் பொதுக்கூட்டத்தில் புதுவருட உத்தியோகத்தராகப் பின்வருவோர் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். தலைவர்: திரு. மு. வேலாயுதர், உபதலைவர்: திரு. A. R. மதுவேற்பிள்ளை, காரியதரிசி: திரு. செ. நடராசா, தகுதிகாரி: திரு. இ. குமாரசாமி.

கூட்டுறவு மூலம் நாட்டுயர்வு

“ஒரு நாட்டின் பலவீனங்களே அந்நாட்டின் வீழ்ச்சிக்குக் காரணம்” என ஆணல்ட் ரொயின் பி என்னும் அறிஞர் கூறினார். இக்கூற்றின்படி நோக்குமிடத்து கிழக்கு நாடுகளின் வீழ்ச்சிக்கு எம்மிடமுள்ள பலவீனங்களே காரணமென்பது தெளிவாக விளங்குகின்றது.

சமத்துவத்தையும், மனித கௌரவத்தையும் மதிக்காது புறக்கணித்து தேசிய உணர்வற்று சாதிமத அடிப்படையிலே மட்டும் வாழ்ந்தமை, பண்டைய கிராமங்களில் ஒருவித குடியாட்சிப் பண்பு நிலவிய போதிலும், எம்மிடையே உண்மையான குடியாட்சிப் பண்பு குடிகொள்ளாமை, பொருளாதார வளர்ச்சியை உதாசீனம் செய்தமை, பழமையைப் பேணிக் கடைப்பிடித்த அதே சமயத்தில் பழையனகழிதலும் புதியன புதுதலும் இயல்பே என்பதை மறுத்தமை ஆகிய இத்தகைய கொள்கைகளே எமது நாட்டின் பலவீனங்களாக விளங்கின; விளங்குகின்றன.

இப்பலவீனங்களை - குறைபாடுகளை கூட்டுறவு இயக்கமூலம் நாம் வேரோடுகளைந்தெறியலாம். கூட்டுறவு இயக்கத்தில் தடையற்ற தன்விருப்பார்ந்த உறுப்புரிமை கடைப்பிடிக்கப்படுவதனால் அதிலே சமத்துவம், மனித கௌரவம், முதலிய உயர்ந்த அடிப்படைக் கொள்கைகள் பேணப்படுகின்றன.

இவ்வியக்கத்தில் ஓர் உறுப்பினர்க்கு எத்தனை பங்குகள் இருந்தாலும் ஓர் உறுப்பினர்க்கு ஒரு வாக்கு என்ற சிறந்த விதிகடைப்பிடிக்கப்பட்டு வருகின்றது. இதனால் அங்கு குடியாட்சி நிலவ ஏதுவாயிருக்கின்றது.

கூட்டுறவு இயக்கமூலம் சமூக, தேசிய, அனைத்துலக உணர்வை வளர்க்கலாம் என்பது பலரும் அறிந்த பெரிய உண்மையாகும். மேலும், பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும் இவ்வியக்கம் உறுதுணையாக விளங்குகின்றது. எனவே புதிய புதிய கைத் தொழில்தனை இத்துறையிலே ஆரம்பிப்பதன் மூலம் நாட்டின் நலத்திற்கு நல்ல சேவையாற்றலாம். மேலும் முதியோர் கல்வி போன்றவற்றை ஆதரித்து வளர்ப்பதன் மூலம் பழமையுடன் புதுமையையும் கூட்டுறவு இயக்கம் பேண வழியுண்டாகின்றது. ஆகவே, பலவீனங்களால் வீழ்ச்சியடைந்த எமக்கு கூட்டுறவு ஒரு சமய சஞ்சீவியாகத் தோன்றியுள்ளது என்று சொல்லுவது வெற்றுவரையல்ல!

பூதத்தம்பி

நாட்டுக்கூத்து, கொட்டகைக் கூத்து யாவும் கிராமிய மக்களின் மடியிலே தவழ்ந்து வளர்ந்த தனிப்புசும் மண்டிய உன்னதமான கலைச்செல்வங்கள் என்பதை உண்மையான கலைஞர் அறிவார்கள். இக் கலைகளைக் கிராமங்களிலே வறுமையின் பிடிக்குள்ளிருந்து வளர்த்து மடிந்ததெத்தனையோ பிறவிக்கலைச்செல்வர்கள் சுய விளம்பரக்கலை நுட்பம் தெரியாதவர்களானபடியாலும், மேலிடத்தவர்களின் அடிவருட ஆசைப்படாதவர்களானபடியாலும் அவர்களது சுவடுகூட இன்றைய விளம்பர உலகின் கண்களுக்குப் புலப்படாமற்போய்விட்டது. ஆனால் இன்று இருக்கும் இத்தகைய கலைஞர்களும் இலாபத்தை கலாயாக இருக்கின்றனர். ஆமாம், இலைகள் மறைக்கின்றன! சிலவேளைகளில் மரத்திலிருக்கும் ஒரு இலையின் அசாதாரண அமைப்பு காய்போலக் காட்சியளித்து எம்மை ஒருகணம் ஏமாற்றி விடுவதுமுண்டு. அது கிடக்க.

அணிமையில் கொட்டகைக் கூத்து பாணியிலமைந்த அச்சுநகர் இராமானந்த நாடக சபாவின் 'பூதத்தம்பி' கொட்டகைக்கூத்தைப் பார்க்கும் வாய்ப்புக்கிடைத்தது. இக்கொட்டகைக்கூத்து நடிகர் அறிமுகப் படுத்தலுடன் ஆரம்பமாகியது. கூத்துத் தொடக்கத்தில் பூன் பாடிக்கொண்டு மேடைக்கு வந்து நாடகத்தில் சொற்குற்றம், பொருட் குற்றம் இருந்தால் மன்னிக்கும் படி சபையோரை வேண்டினும், அதன் பின்பு நகைச்சுவைப்பேச்சுக்களைப் பேசி கோமாளிப் பாட்டுக்களைப் பாடுவதையும் வேறுசில கொட்டகைக் கூத்துக்களில் பார்த்திருக்கின்றேன். அத்துடன் ஒவ்வொரு நடிகரும் மேடைக்கு வரும்போது சீனின் பக்கத் தட்டியில் நின்று பாடிக்கொண்டே மேடைக்கு வருவார்கள். இக்கூத்தில் இவைகள் இல்லை.

வேறுபல கொட்டகைக் கூத்துக்களில் ஒவ்வொரு காட்சி முடிந்ததும், மறுகாட்சி தொடங்குவதற்கு பத்து நினைந்து நிமிடங்களாவது செல்லும். அதுவரையும் ஆர்மோனியக் காரர் தனது விரல் வரிசையையும், பல்வரிசையையும் காட்டிவிடுவார். ஆனால் இக்கூத்தில் எதுவித தாமதமுமின்றி காட்சிகள் நகர்ந்தமை பாராட்டற்குரியது.

இத்தகைய கூத்துக்களில் அவற்றிற்குரிய பாடல்களைப் பாடப்படுபவோடு இலக்கியச் சுவையையும், நாடகச் சுவையையும், நாடகப் பின்னணியின் காலத்தையும் நாம் நயக்க முடியும். நாடகமும் உணர்ச்சி ததும்பியதாக ஒளிர்வதும்.

எனவே இக்கூத்தில் பாடப்பட்ட ஸ்ரீவிக்கிரமராஜசுங்கன் கூத்துப்பாடல்கள் கூத்தின் கட்டங்களின் உயிருக்குப் பெரிய ஊறு செய்வனவாக விளங்கின. "ஞானப்பழத்தைப்பிழிந்து" என்ற ராகமாலிகை விருத்தப்பாட்டை பூதத்தம்பியாக நடத்தவர் பாடினார். K.B. சுந்தரம்பாள் பிழிந்த ஞானப்பழத்தை இவர் எடுத்துப் பிழிந்ததால் சாறு வரவில்லை!

ஒலி பெருக்கி ஒலியைப் பெருக்கிக் கொண்டதான் இருந்தது. நகரமண்டபத்தில் நடாத்திய இக்கூத்திற்கு ஏன் ஒலி பெருக்கி?

அந்திராசி பூதத்தம்பியின் மனைவியில் 'பைசாக் காமம்' கொண்டு அவனைச் சதியால் மாய்த்து குடுப்பத்தைச் சீரழித்து கடைசியில் தானும் கொடூரமாக இறந்தான். இதுவே கதையின் கரு. இதற்குத் தேவையற்ற சாதிப் பூசலை வளர்க்கும் பகுதிகளை கூடிய அளவு தவிர்த்து இக்கூத்தை நடாத்தியமை வரவேற்கத்தக்கது. பழம்பெருமை வாய்ந்த இக்கூத்தை மேடையேற்றுவதும் இந்நா

கூட்டுறவு விற்பனையும் விவசாயப் பொருளாதாரமும்

ஒரு நாட்டின் பொருளாதார வளத்தை நிர்ணயிப்பதில் கூட்டுறவு விற்பனைத் துறை முக்கிய பங்கு வகித்து வருகிறது. சமுதாய முன்னேற்றத்துக்குக் கூட்டுறவுவிற்பனைத் துறையானது சிறப்புற்று அமைய வேண்டியது அவசியமாகும். தனியாகவோ அல்லது கட்டடாகவோ தீவிர முயற்சி கொண்டு விளைபொருள் உற்பத்தியைச் செய்யும் எந்த ஒரு ஏற்பாடும் சரியான விற்பனை வசதியில்லையெல் பயனளிக்காது. உற்பத்தியாளருக்கு நியாயமானதும் உபயோகிப்போர் சக்திக்கு ஏற்றதுமானவிலையில் உணவுப் பொருள்களை உற்பத்தியாளரிடமிருந்து உபயோகிப்போருக்குக் கிடைக்கச் செய்யவழி வகைகள் ஏற்பட்டாலன்றி, உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்குவதாலோ அல்லது மக்களின் ஊட்ட சக்திக்கு உயர்ந்த தர நிர்ணயம் செய்வதாலோ பயனெனும் இல்லையென்பதாக ஐக்கிய நாடு சபையின் உணவு விவசாயப் பிரிவின் விற்பனைக் குழு குறிப்பிட்டுள்ளது.

19-ம் ஆண்டின் இறுதிவரையில் நம் நாட்டில் விளைபொருள் விற்பனை பற்றிய ஏற்பாடானது முக்கியமான பிரச்சனையாய் இருந்திருக்க வில்லை. ஏனென்றால், அது வரையில் நாட்டின் பொருளாதாரமானது சுயதேவைப் பூர்த்தியின் அடிப்படையில் பெரும்பாகம் அமைந்திருந்தது. விவசாயிகள் தங்கள் தேவைக்கு வேண்டிய விளைபொருள்களை உற்பத்தி செய்து வந்தனர்; விற்பனைக்காக உற்பத்தியைச் செய்யவில்லை. மக்களின் வாழ்க்கை சாதாரணமாகவும், அமைதியானதாகவும், திருப்தியானதாகவும் இருந்தது. உலகப் பொருளாதாரத்தில் வியாபாரத்துறையில் எவ்வித சிக்கலும் ஏற்படவில்லை. ஆனால் பொருளாதாரக் கட்டுக்கோப்பில் தீவிர மாறுதல்கள் இன்று தோன்றி வருவதன் காரணமாக, மக்களிடையே பலவித மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு வினியோகத்துறையில் பல சிக்கல்கள் காணப்படுகின்றன. இதன் விளைவாக விற்பனை முயற்சிக்கு மிக முக்கியத்துவம் ஏற்பட்டுள்ளது.

விவசாயத்துறை சிறப்படைய வேண்டுமானால், சீரான, சிறப்பான விற்பனை வசதி அதற்கு அமையவேண்டும். நமது நாட்டின் விவசாய விற்பனை வசதியை கூட்டுறவுத்துறையின் மூலம் சிறப்படையச் செய்யலாம் என்பதற்குப் பெருவாரியான ஆதரவு இருந்து வருகிறது. அரசாங்கத்தின் உணவு தானியக் கொள்முதல் திட்டத்தின் கீழ் விவசாயிகளிடமிருந்து 'லெவி' முறையில் வருவிக் வேண்டியதாய் நிர்ணயிக்கப்படும் விளைபொருள்களை கூட்டுறவுத்துறையின் மூலம் மேற்கொள்வது குறித்து இன்று அதிக முக்கியத்துவம் ஏற்பட்டுள்ளது.

கூட்டுறவு விற்பனை விஷயமாய் விசாரித்து அறிக்கை சமர்ப்பிக்க நியமிக்கப்பட்ட தந்தவாலா குழுவானது (Dantawala Committee on Co-operative Marketing) விடுத்துள்ள இடைக்கால அறிக்கையில், இந்திய உணவு காப்பொரேஷனும், இதர வியாபார ஏஜென்ஸிகளும் நாட்டில் உணவு தானிய சேகரிப்பு விஷயமாயும், இதர விளைபொருள் சேகரிப்பு விஷயமாயும் கூட்டுறவு விற்பனைச்

சங்கங்களின் சேவையைப்பெரிதும் பயன்படுத்த வேண்டும் என்பதாக சிபார்சு செய்துள்ளது. கிராம மக்களுக்குத் தேவையான இரும்பு, உருக்கு, துத்தநாகத்தகடு, சிமிண்ட் ஆகியவைகளின் வினியோகத்தை தலைமை விற்பனைச் சங்கங்களிடம் அரசினர் ஒப்புவிக்கவேண்டும் என்பதாகவும், ஆங்காங்குள்ள தலைமைச் சங்கங்கள் பிரதம கூட்டுறவு விற்பனைச் சங்கங்கள் மூலம் விவசாயிகளுக்கு அவற்றை வழங்க வேண்டும் என்பதாகவும் குழுகூறியுள்ளது.

நர்னகாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டகாலத்தில் கூட்டுறவு விற்பனைச் சங்கங்கள் மூலம் விவசாய விளைபொருள் விற்பனை ஆன்டொன்றுக்கு ரூ. 850 கோடியாக இருக்க வேண்டுமென குறியளவு ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. முன்னு

Dr. B. S. மாதூர்

வது திட்டத்தின் இறுதி ஆண்டில் கூட்டுறவு விற்பனைத் துறையின் சாதனையான ரூ. 340 கோடி அளவுக்கு இது இருமடங்கும் மேலாகும். மக்களின் சில முக்கிய வீட்டுத் தேவைகளை கிராமாந்தரங்களில் உள்ள கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் கூட்டுறவு விற்பனைச் சங்கங்கள் ஆகியவைகளின் மூலம் வினியோகம் செய்யும் ஒரு ஏற்பாட்டையும் மத்திய அரசு சமீபகாலமாக அமுலாக்கியுள்ளது. இத்திட்டத்தின்கீழ் மக்களின் அத்தியாவசியத்தேவைகளை அளவளாக்கரை, மண்ணெண்ணெய், தீப்பெட்டி, உப்பு முதலிய பொருள்களின் வினியோகத்தை மண்டிகள் உள்ள நகரங்களில் கூட்டுறவு விற்பனைச் சங்கங்கள் செய்யவேண்டும் என்றும், இச்சங்கங்கள் இவைகளைக் கொள்முதல் செய்து கிராமங்களிலுள்ள கிராமக் கூட்டுறவுச் சங்கங்களின் மூலம் கிராமமக்களுக்கு வழங்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும் என்றும், மத்திய அரசு திட்டம் வகுத்துள்ளது. விற்பனைத்துறையில் கூட்டுறவு அமைப்புக்கு அதிக முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டுள்ளதால், இதன் முன்னேற்றத்தையும் பிரச்சினைகளையும் ஆராய்ந்து எதிர்கால சாத்தியக் கூறுகளை நிர்ணயிப்பது ஈண்டுபொருத்தமாகும்.

கூட்டுறவு விற்பனை முறையானது நமது தேசத்தில் மிக அண்மையில் காணப்பட்டுள்ள முயற்சியாகும். முதலாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் இறுதி ஆண்டு வரையில் கூட்டுறவு விற்பனை நடவடிக்கையானது அதன் பெயருக்கேற்ப அமுலில் இருந்து வரவில்லை. அப்போது, கூட்டுறவு விற்பனைச் சங்கங்கள் யாவும் அத்தியாவசியப்பொருள்கள் விற்பனை, உரம், விவசாயக்கருவிகள் வினியோகம் ஆகிய விஷயங்களிலேயே ஈடுபட்டிருந்தன. அங்கத்தினர்களின் விளைபொருள் விற்பனை குறித்து அவைகள் கவனம் கொள்ளவில்லை. சில தலைமைச் சங்கங்கள் கூட கட்டுப்பாட்டுப் பொருள் வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டிருந்தன. இதன் காரணமாக கட்டுப்பாடுகள் நீங்கிய பிறகு அனேக சங்கங்கள் செயலற்றுப் போகும் நிலையை எய்தின.

இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்தில்தான் கூட்டுறவு விற்பனைச் சங்கங்களின் அமைப்புகளை வலுப்படுத்தும் திட்டம் மேற்கொள்ளப்பட்டது. நாட்டிலுள்ள ஆரம்ப விற்பனைச் சங்கங்களின் எண்ணிக்கை 1957-58-ம் ஆண்டில் 1,899 ஆக இருந்ததானது 1963-64-ல் 3,163 ஆக உயர்ந்தது. இச்சங்கங்களின் அங்கத்தினர்கள் 5.41 லட்சத்திலிருந்து 17.84 லட்சமாக இந்தக்காலத்தில் அதிக

கரித்தனர். அனேகமாய் எல்லா மாநிலங்களிலும் தலைமைக் கூட்டுறவு விற்பனைச் சங்கங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டு பிரதம கூட்டுறவு விற்பனைச் சங்கங்கள் மூலம் விவசாய விளைபொருள் விற்பனையும், அத்தியாவசியப்பொருள் வினியோகப் பணியையும் ஒப்படைக்கப்பட்டது. விளைபொருள்களைப் பக்குவம் செய்வது, வியாபார நுணுக்கங்களை வழங்குவது ஆகிய பொறுப்பு களையும் விற்பனைச் சங்கங்கள் மேற்கொண்டன.

கூட்டுறவு விற்பனைத்துறையின் முன்னேற்ற விஷயமாய் அரசு முக்கியப்பங்கு கொண்டு உபயோகமான பணிபுரிந்தது. இச்சங்கங்களின் பங்குகளில் அரசாங்கம் நிதி முதலீடு செய்தது. தவிர, கிடங்குகள் அமைப்பதற்கும், நிருவாகம் முதலிய விஷயங்கள் குறித்தும் மானிய உதவிகளை அரசு வழங்கிற்று. 1964-ம் ஆண்டு ஜூன் திங்கள் முடிய உள்ள காலத்தில் 2,154 பிரதம கூட்டுறவு விற்பனைச் சங்கங்களின் பங்குகளில் அரசாங்கம் முதலீடு செய்தது. இது அல்லாமல் எல்லா தலைமைக் கூட்டுறவு விற்பனைச் சங்கங்களின் பங்குகளிலும் அது முதலீடு செய்தது. 1963-64-ம் ஆண்டில் எல்லா கூட்டுறவு விற்பனைச் சங்கங்களிலும் முதலீடு செய்யப்பட்ட அந்நாங்கத்தின் பங்குத்தொகை ரூ. 731 லட்சமாயிருந்தது. அவற்றின் மொத்த பங்குத் தொகையில் இது 50 சதமானதாகும். கிடங்குகள் அமைத்தல், இன்னும் இதர காரியங்கள் இவைகளுக்காக வழங்கப்பட்ட உதவியானது ரூ. 254 லட்சமாக இருந்தது.

சங்க எண்ணிக்கையின் உயர்வைக்கொண்டோ அல்லது அங்கத்தினர்களின் அதிகரிப்பைக் கொண்டோ கூட்டுறவு விற்பனைச் சங்கங்களின் வெற்றியை அளவிடக்கூடாது. அவைகள் மூலம் விற்பனை செய்யப்பட்ட பொருள்களின் மதிப்பைக்கொண்டுதான் முன்னேற்றம் கணக்கிடப்பட வேண்டும். கூட்டுறவு விற்பனைச் சங்கங்கள் மூலம் நடைபெற்ற விற்பனையானது 1957-58-ம் ஆண்டில் ரூ. 21.77 கோடியாக இருந்தது. இது 1963-64-ல் ரூ. 179.71 கோடியாக அதிகரித்தது. முகவர்களாக (ஏஜெண்டுகள்) இருந்து இச்சங்கங்கள் செய்த விற்பனைதான் சொந்தமாய்க் கொள்முதல் செய்து வியாபாரம் செய்ததைவிட அதிகமாயிருந்தது. (வளரும்)

நன்றி: கூட்டுறவு

கூட்டுறவு உலகில்

கூட்டுறவுத் தினக்குறிப்பு

அகில இலங்கைக் கூட்டுறவுச் சம்மேளனம் பூதுவருடத்தில் ஒரு தினக்குறிப்பு வெளியிடவிருக்கிறது. தமிழிலும், சிங்களத்திலும் அச்சிடப்படும் இத்தினக்குறிப்பு கூட்டுறவுச் சம்பந்தமான பல விபரங்களைத் தாங்கிவரும். இது விடயமாக மேலும் அறிய விரும்புவோர் அகில இலங்கைக் கூட்டுறவுச் சம்மேளனத்துடன் தொடர்பு கொள்ளவும்.

கூட்டுறவுச் செயலாட்சி பற்றிய கருத்தரங்கம்

கூட்டுறவுச் செயலாட்சி பற்றிய ஒரு தேசிய கருத்தரங்கம் இவ்வாண்டு டிசம்பர் 17 தொடக்கம் 24 வரை பொல்கொலவில் நடைபெறும். இக்கருத்தரங்கை சர்வதேச கூட்டுறவு இணைப்புத் தாபனம், கூட்டுறவுத் திணைக்களம் இவைகளின் உதவியுடன் அகில இலங்கைக் கூட்டுறவுச் சம்மேளனம் நடாத்தும். கணக்கியல், வரவு செலவுத் திட்டக் கட்டுப்பாடு, நிதி முதலிய விடயங்களை யிட்டு கலந்துரையாடப்படும். இதில் பங்கு பற்றுவோரின் போக்குவரத்துச் செலவுகளையும் தங்கும் செலவுகளையும் கூட்டுறவுச் சம்மேளனம் ஏற்றுக்கொள்ளும்.

புதிய தலைவர்

இளைப்பாறிய சிரேஷ்ட உதவிக் கூட்டுறவு ஆணையாளர் திரு. R. C. S. குக் யாழ்ப்பாணம் மலையாள புகையிலை கூட்டுறவு விற்பனைச் சங்கத்தின் புதிய தலைவராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளார்.

தாயகம் திரும்புகிறார்

இப்பொழுது லண்டனில் இருக்கும் திரு. P. கோவிந்தசாமி இங்கிலாந்திலுள்ள லோபரோ கூட்டுறவுக் கல்லூரி, பிரித்தானியாவிலுள்ள ரொசுடேல் பயனியர்ஸ் எனப்படும் ஸ்தாபனம், கூட்டுறவு சந்தை ஆகிய இடங்களை பார்வையிட்டுக் கொண்டு இம்மாத இறுதியில் ஜெர்மனி, டென்மார்க், இத்தாலி, இஸ்ரேல் ஆகிய இடங்களிலுள்ள கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்களுக்கும் விஜயம் செய்து தாயகம் திரும்ப இருக்கிறார்.

சிக்கனமான செலவில் சிறப்பாக வாழ்வதற்கு வலி. மேற்கு. ப. நோ. கூ. ச. சமாசம் (வரைவுள்ளது) தொலைபேசி: 525, மானிப்பாய், முகவரி: சங்காலை.

* உண்ணவேண்டிய உணவுப்பொருள்கள்
* உடுக்கத் தேவையான துணிவகைகள்
* இருக்க வீடமைக்கும் பொருள்கள்

வேறென்ன வேண்டும்?

"அல்கன்" சீனியர் யூனியர் மண்ணெய் பம்புகள், "சீரே" யேமன் எலக்ட்ரிக் பம்புகள்

அனைத்துக்கும் உப உறுப்புக்கள்

ஆனைமார்க் "அஸ்பெஸ்ரோஸ்"

அதிக பலமிக்க பராக்கிரம ஓடுகள் அல்கத்தின் எஸ்லோன் பைப்புவகை

வெடி மருந்துப் பொருட்கள்

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கொழும்புக்கு லொரி மூலம் பொருளேற்றி இறக்கும் வசதியும் எப்போதும் செய்து தரப்படும்.

ஈரும்புவோர் கேரிலோ, தொலைபேசி மூலமோ, கடித மூலமோ தொடர்பு கொள்ளவும்,

இது உங்களுடைய ஸ்தாபனம்.

[முற்றோடர்]

ஆசியாவில் கூட்டுறவு இயக்கம்

கூட்டுறவு இயக்கத்தில் அரசாங்க ஈடுபாடு

சில நாடுகளிலே உயர்தரக் கூட்டுறவு நிறுவனங்களில் அரசாங்கம் பெருமளவு ஈடுபடுகின்றது. இத்தகைய நாடுகளிலே இந்நிறுவனங்களுக்கு வேண்டிய முதலில் பெரும்பகுதியை அரசாங்கமே வழங்குகின்றது. இந்நிறுவனங்களை அரசாங்கக் கூட்டுறவாக அமைக்கக் கூடுமானால் மிகையாகாது. விவசாயிகளுக்குக் கடன் வழங்கும் பொருட்டு பிலிப்பைன்ஸ் அரசாங்கம் 1952-லே ஒரு கூட்டுறவுத் தாபனத்தை நிறுவி அதன் கீழில் நிதிக்குப் பெருமளவு பணத்தை ஒதுக்கியது. 1961-லே கோரியா குடியரசு அரசாங்கம் தேசிய விவசாய கூட்டுறவுச் சங்க சமாச்சத்தினை நிறுவி அதன் நிதிக்கு அரசாங்க பணத்தை வழங்கியது. 1961-லே இலங்கை அரசாங்கம் மக்கள் வங்கியினை நிறுவி அதற்கு வேண்டிய முதலில் அரசாங்க வாகசியை வழங்கியது. மிகுதிப் பங்குகளை (ஒவ்வொரு பங்கின் பெறுமதி 50/-) கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் வாங்கின. 1956-ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் இந்தியாவிலே அரசாங்கம் கூட்டுறவு இயக்கத்தில்

பங்காளியாக இருந்து வந்தது. இதன்படி உச்ச கூட்டுறவு வங்கிகளிலும் மத்திய கூட்டுறவு வங்கிகளிலும் அரசாங்கம் 50% பங்குகளை எடுக்கின்றது. ஐக்கிய நாரண சங்கங்களிற்கூட இந்திய அரசாங்கத்திற்குப் பங்குகள் இருக்கின்றன. ஐ. நா. சங்கங்கள் அல்லாத கூட்டுறவுச் சங்கங்களிலும் இந்திய அரசாங்கத்திற்குப் பங்குகள் உள், எடுத்துக்காட்டாக கூட்டுறவு வீற்பணச்சங்கங்களில் இந்திய அரசாங்கத்திற்குப் பங்குகள் இருக்கின்றன. இதனால் தமது பிரதிநிதிகளைச் செயலாட்சிக்குழுக்களுக்குத் தெரிவு செய்வதற்கு அரசாங்கத்திற்கு உரிமையுண்டு. இவ்வாறு தெரிவு செய்யப்படும் பிரதிநிதிகளின் தொகை செயலாட்சிக்குழு உறுப்பினர். தொகையில் மூன்றில் ஒன்றிற்கு அல்லது மூன்று அங்கத்தினர்க்கு (எது குறைவோ) மேலாக இருத்தலாகாது.

அரசாங்க ஈடுபாட்டால் விளையும் நன்மைகளும் தீமைகளும்

கூட்டுறவு இயக்கத்தில் அரசாங்கம் ஈடுபடுவதால் பல நன்மைகள் விளக்கின்றன.

இவ்வித ஈடுபாட்டினால் கூட்டுறவு நிலையங்களுக்கு வேண்டிய முதல் எளிதில் கிடைக்கின்றது. மேலும் நிறுவனத்தின் கடன் பெறும் வல்லமை பெருகின்றது. அத்துடன் நிறுவனத்தின் மதிப்பும் உயர்கின்றது. ஆனால் அரசாங்க ஈடு

J. C. இரையன்

பாட்டினால் சில தீமைகளும் ஏற்படுகின்றன. கூட்டுறவு நிறுவனம் தனது கைப் பொம்மை என்ற வாக்கில் அரசாங்கம் அதனை வழிநடாத்த முற்படுகின்றது. எடுத்துக் காட்டாக பிலிப்பைன்சிலே விவசாயிகளுக்குக் கடன் வழங்கும் பொருட்டும், அவர்களின் வீளைபொருள்களை விற்பனை செய்வதற்கு உதவும் பொருட்டும் ஒரு கூட்டுறவுத் தாபனத்தை அரசாங்கம் நிறுவினது. பின்பு வேறு கடமைகளையும் அந்நிறுவனத்திற்கு அரசாங்கம் ஒப்படைத்தது. உரத்தை விநியோகித்தல் உற்பத்தியாளரிடமிருந்து 'வேர்ஜினியா' புகையிலையை வாங்குதல், ருமிய நாரை வாங்கி ஏற்றுமதி செய்தல் போன்றவற்றை இந்நிறுவனம் செய்யத் தொடங்கியது. வணிகத்தையும் வங்கித் தொழிலையும் ஒரே நிறுவனத்தில் இணைக்கப்படாது என்ற கொள்கையை இஃது மீறியது. இச்சமையை அக்கூட்டுறவு நிறுவனத்தினால் தாங்கமுடியவில்லை. விவசாயிகளுக்குக் கடன் வழங்கும் திட்டத்தினை அதனால் போதியளவு கவனிக்க முடியவில்லை. மேலும், பெருமளவு பணநட்டத்தை அந்நிறுவனம் அடைந்தது. பின்பு அந்நிறுவனம் புனரமைக்கப்பட்டு விவசாயிகளுக்கு

உங்கள் உருளைக்கிழங்குப் பயிர்களுக்குப் பாதுகாப்பளிக்க பாவியுங்கள்

செல் கம்பனியாரின் சிறந்த தயாரிப்பான

என்றெக்ஸ்

இலைப்பகுதியைத் தாக்கும் பூச்சி புழுக்களுக்கு:

அல்டி ரெக்ஸ்

கிழங்கைத் தாக்கும் நிலப்பூச்சி புழுக்களைக் கொல்லும்

வடபகுதி விவசாய உற்பத்தியாளர் கூட்டுறவுச் சமாச்சம்

111, பிரதான வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

சங்கங்களுக்கு வீசேட சலுகைகள் உள்.

தந்தி: அபிஸ்

தொலைபேசி: 504

யும் ஒரே நிறுவனத்தில் இணைக்கப்படாது என்ற கொள்கையை இஃது மீறியது. இச்சமையை அக்கூட்டுறவு நிறுவனத்தினால் தாங்கமுடியவில்லை. விவசாயிகளுக்குக் கடன் வழங்கும் திட்டத்தினை அதனால் போதியளவு கவனிக்க முடியவில்லை. மேலும், பெருமளவு பணநட்டத்தை அந்நிறுவனம் அடைந்தது. பின்பு அந்நிறுவனம் புனரமைக்கப்பட்டு விவசாயிகளுக்கு

கடன் வசதிகளை அளிப்பதையே தனது கடமையாக வரித்துக் கொண்டது. நிலச் சீர்திருத்தத் திட்டங்களைச் செயற்படுத்த இந்நிறுவனத்தை அரசாங்கம் இப்பொழுது பயன்படுத்துகின்றது. இதனால் விவசாயிகளின் கடன் தேவைகளை நிவிர்த்தி செய்யும் அடிப்படைக் கடமையை அந்நிறுவனம் புறக்கணிப்பதாக இருக்கிறது. (வளரும்)

கல்வி மறுமலர்ச்சியும் பொருளியல் விருத்தியும்

[முற்றோடர்]

பொருளியல், கல்வி திட்டங்கள், கொள்கைகள் அமுலாக்கும் அரசாங்கங்கள்கூட கட்டாயக்கல்வியை வலியுறுத்தியுள்ளன. சனநாயகம் என்பதுகூட மக்கள் தலைகளை எண்ணிப்பார்த்தாட்சி புரிவதல்ல. ஊன்றி நோக்கின் சனநாயகம் மக்கள் தொகையை எண்ணுவதைவிட தரத்தைக் கூடக் கவனிக்கிறது. ஆட்சிப் பொறுப்பைக் கையிலே கொண்ட மக்கள் அறிவு, விழிப்பிற்கேற்பவே கட்சிகளும் அரசாங்கங்களும் அமைகின்றன. எனவே மக்கள் கல்வி அலசியும். லெனின் 'பொதுவுடமை அரசைப் படியாத மக்களிடம் 'கட்டி எழுப்பிவிட முடியாது' என்று கூறினார்.

உதாரணமாக இங்கிலாந்தில் 6 வயதின் பின்பு 14 வயது வரை பாடசாலை செல்வோர் புள்ளிகள்.

இங்கிலாந்து பாடசாலை செல்வோர் வீதம்

வயது	1954	1955	1956	1957	1958	1959	1960	1961	1962	1963	1964
2-4	8.6	9	9	9.6	9.7	9.4	9.8	9.7	9.9	9.2	9
5-14	93.5	93.4	93.6	93.7	93.7	94.2	94.3	94.3	94.3	94.3	94.9
15-19	9.2	9.6	9.9	10.4	11.5	12.6	13.8	14.6	14.6	16	18.5

(Annual Abstract of Statistics No 102 1965)

புதிய விவசாயக் கடன் திட்டத்தின்படி

ஐ. நா. சங்கங்களுக்கு கடன் வழங்குவதற்கு அதன் உபவிதிகளிற் சில கீழ்க்கண்ட விதமாக மாற்றச் செய்யப்படல்வேண்டும்.

உபவிதி 7

1. பிரிவு: 7. மட்டுப்படுத்தப்படாத உத்தரவாதமுடைய வேறொரு சங்கத்திற் சேருமிடத்தும்; பிரிவு: 8: இச்சங்கத்தின் தொழிற்பரப்பில் இயங்கும் அல்லது இச்சங்கத்தின் தொழிற்பரப்பை உள்ளடக்கும் வேறொரு கூட்டுறவுச் சங்கத்தில் வட்டிக் கடன் பெறுமிடத்தும்; முடிவாதல் வேண்டும்.

2. உபவிதி 38(3)

அங்கத்தவருக்கும் கடன் கொடுக்குமிடத்து அவ்வங்கத்தவருக்குள்ள முழுக்கடன் தொகையும் பொதுக் கூட்டத்தால் அவருக்கென நியமிக்கப்பட்ட தொகைக்கு மேற்படாதவாறு வட்டிக் கடன்கொடுத்தல் வேண்டும். இவ்வாறு பொதுக் கூட்டத்தால் நியமிக்கப்படும் தொகை ரூபா.....-க்கு மேற்படலாகாது.

3. உபவிதி 38(4)

இச்சங்கத்தின் தொழிற்பரப்பை உள்ளடக்கும் பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கம் இருப்பின் அச்சங்கத்தின் தொழிற்பரப்பிற்கு வெளியில் (அப்பால்) பாவிக்கப்படும் எந்நோக்கத்திற்கும் வட்டிக்கடன் கொடுக்கப்படலாகாது. இப்படியான பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கம் இல்லாதவிடத்து இச்சங்கத்தின் தொழிற்பரப்பினுள் பாவிக்கப்படும் நோக்கங்களுக்கே வட்டிக்கடன்கள் வழங்கப்படுதல் வேண்டும்.

4. உபவிதி 43

வட்டிக் கடன்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய வட்டி வீதம் நூற்றுக்குப் பன்னிரண்டிற்கு மேற்படாதிருத்தல்வேண்டும்.

ஆசிய, ஆபிரிக்க லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகள் தமது அடிமைக்காலத்தில் பொருளாதாரத்தைப்போல் கல்வியிலும் குறைவாகக் காணப்பட்டது. ஆனால் அதேவேளை

10 வயதுள்ள பாடசாலை செல்வோர் வீதம்

ஐக்கிய அமெரிக்கா 95%
கனடா 95%
அவுஸ்திரேலியா 95%
பிரித்தானியா 95%

வறிய நாடுகள்

இந்தோனேசியா 8%
இந்தியா 12%
எகிப்து 25%
மெக்சிக்கோ 38%
கொலம்பியா 41%
பிரேசில் 56%

(The Education Quarterly P. 76)

இங்கு வறியதாக இருந்த நாடுகள் கல்வி வளர்ச்சியிலும் பின்தங்கிக் காணப்படுகின்றன. எனவே அறியாமை இருள் நீங்கி அறிவொளி பரப்புவதுமட்டுமன்றி, நாட்டின் பொருள் வளத்தையும் பெருக்கவல்லது. இதனால்தான் ஆசியாவின் முக்கிய பிரச்சினைகளுள் ஒன்றாகக் கட்டாயக் கல்விப்பிரச்சினையை இலங்கைப் பல்கலைக்கழக கல்வித் துறை அறிஞன் திரு. சந்திரசேகரம் குறிப்பிட்டார்.

இன்றைய கல்வியின் நோக்கமும் பொருளியல் பண்பிற்குக்கூடிய இடத்தை வழங்குகிறது. கட்டாயக்கல்வியின் போது சகல மாணவருக்கும் பொதுவான பிரஜைக்குரிய பொதுக்கல்வி வழங்கப்படுகிறது. அது நாட்டின் சமூக பொருளாதார அரசியல் கலாச்சார வரலாற்று அறிவை வழங்குகிறது. இதனோடு தனியான திறன், ஆற்றல், வேறுபாடுகள் அறியப்படுகின்றன. இவற்றிற்கேற்ப கல்விரிவிட்டு வெளியேறியதும் சுயமாகத் தொழில் புரியக்கூடிய பயிற்சியும் அளிக்கப்படுகிறது.

அமெரிக்க நாட்டின் 'புதிய கல்விமுறை' முழுக்க முழுக்க தொழிற்கல்வியை அடிப்படையாகக் கொண்டது. அந்நாட்டில் நிலவும் சகல முக்கிய தொழில்களும் அர்த்தமும் பொருளும் நிறைந்ததாகவும் (Meaningful) கருதப்பட்டு கல்லூரிக் கல்வித்திட்டத்தில் (Curriculum) இடம் பெற்றுள்ளன. இதனை ஒத்த சிறந்த தொரு முறையைத்தான் பேராசிரியர் ஜெயகுரியாவும்

முன்னேறிய நாடுகள் எனப்பட்டவை 'கல்வியிலும் கூட முன்னேறிக் காணப்பட்டனர். கீழ்க்காணும் புள்ளி வீதம் விளக்கும்.

1945-1954

தேசியசபை (N.E.C.) அறிக்கையில் இலங்கைக்கு சிபார்சு செய்தார்.

ருசிய நாட்டின் கல்வித் திட்டத்தில் தொழிற் கல்வியே பிரதான பங்கைப் பெறுகிறது. இங்கு மாணவர் தொழிலுக்குரிய செயலை நேரடியாகச் செய்து கற்கிறார்கள்.

இ. அப்பாத்துரை

இங்கு செய்து திறந் (Project Method) தத்துவம் முக்கியம் பெறுகிறது. சகல மாணவரும் கட்டாயம் ருசியாவில் தொழிற்சாலைகளில் அல்லது பண்ணைகளில் வேலை அனுபவம் பெற்றிருக்க வேண்டும் என விதிக்கப்பட்டுள்ளது. (Comparative Education By Hans-ch Russia) சீன நாட்டில் தொழிற்கல்வி இடம் பெருத எக் கல்வியும் முழுமையான கல்வியாக அமையாது எனக் கூறுகிறது. (See:- Education Must be Combined with Productive Labour-By Lu Ting vi P14)

இந்திய நாட்டிற்கு அறிமுகம் செய்த வார்தார கல்வித் திட்டத்தில் காந்தி தொழிலை அடிப்படையாகக் கொண்டார். 7 வருடங்கள் மாணவர் இந்திய நாட்டின் முக்கிய தொழில்களில் ஒன்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு கற்க இக்கல்வி (Basic Education) வேண்டியது. மாணவன் கல்விக்கான செலவை அவன் கற்பதில் புரியும் பணிமூலம் பெற வழிவகுத்தது. 1957 விருந்து இந்தியாவில் தேசிய ரீதியில் இக்கல்வியை மைப்பு இடைநிலை வகுப்புக்

களில் அமுலாக்குவதென ஏற்கப்பட்டது.

இத்தகைய புதிய கல்விப் போக்குகள் பொருளாதாரப் பணியை அடித்தளமாகக் கொண்ட கல்விதான் புதிய கல்வி மறுமலர்ச்சியாக அமைந்தது. இத்தகைய தளம் பலமாக அமையாத ஏட்டுச் சுரக்காய்க் கல்வித் திட்டங்கள் யாவும் இன்று பின்தங்கியவை எனலாம். எனவே கல்வித்திட்ட மறுமலர்ச்சி என்பது பொருளாதார விருத்தியுடன் இணைந்து செல்ல வேண்டும்.

பொருளியல் அறிஞர்களும் விளக்கம்

இன்றைய கல்விக் கொள்கைகள் பொருளியல் சார்புடையன போன்ற பொருளியல் தத்துவங்களும் கல்விச் சார்புடையன. இன்றைய போட்டி. பொருளாதார, லாபம் கருதிய கூட்டுறவின் விளைவே இதுவாகும். 'இன்று உற்பத்தித் தொகையை விட உற்பத்தித்தரம் உயரவேண்டும்' என்ற கொள்கையின் தாக்கம் தான் பொருளியலில் தொழில் நுட்பம், திறன் விருத்தி போன்ற கல்வியின் பங்கைக் கூட்டிற்று.

இன்று பொருளியல் தனது அடிப்படை விளக்கமாக மனிதன் தேவைகள் அந்நகம்; அது அதனைப் பூர்த்தி செய்யக் கூடிய உற்பத்திச் சாதனங்களுடன் ஒப்பிடிக்க அதிகமானது. எனவே மனிதன் குறைந்த தனது தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் சக்தியைக் கொண்டு இயன்றளவு கூடிய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய முயலுகின்றான். இவ்வேளை குறைந்த செலவில் கூடியபலனைப் பெறச் செலவிடும் சக்தி, நேரம் பணம் ஆகியவற்றை பத்திசாலித்தனமாகச் செலவிடுவதால் கூடிய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய முடியுமென நம்பப்பட்டது. இந்நிலையில் குறைவான சாதனங்களுடன் அறிவு சேர்க்கப்பட்டது. இதனால் உழைப்பாளிகள் தரத்தைக் கூட்ட நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டன. இதன் பயனாக வேலைப் பயிற்சி, பிரயோக விஞ்ஞானம், திறன் விருத்தி பொறியியல், மருத்துவம், உயிரி (தொடர்ச்சி 12-ம் பக்கம்)

கல்வி மறுமலர்ச்சியும்...

[11-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி]

யல், தொழில் நுட்பம் ஆகிய பலதிறங்களும் விருத்தியுறையின, புதுப்புதுக் கண்டுபிடிப்புகளும் பாவிக்கப்பட்ட அதே இயற்கை வளங்களில் கூடிய பலனைத் தரலாயின. உதாரணமாக ஜேம்ஸ் வாட், வெகு நீண்ட காலமாக மக்களுக்கு நெருப்பும் நீரும் தெரிந்திருந்தது. இவர் நீராவியினை இவற்றில் கண்டு பிடித்ததிலிருந்து தான் இதன்பயன் மக்களுக்கு அதிகம் புலப்பட்டது" என்றார் சேர் ஜேவ் ஜெனிங்ஸ் அவர்கள். (The Economy of Ceylon P 139) எனவே பொருளியலார் தம் நோக்கிலும் கல்வியின் அவசியத்தை வலியுறுத்தினர். இதனாலே தான் கல்வி வளர்ச்சி தேய்வு பொருளியல் வளர்ச்சி தேய்வாக அமைந்துள்ளது. ஆகவே தான் பேராசிரியர் வைகிள் பொருளியல் பிரச்சினையும் கல்விப்பிரச்சினையும் ஒன்றென்றார். அவர் தமது நூலில் (John Vaizey. The control of Education p 27) "கல்விப் பிரச்சினைகளாகக் கொள்ளும் உளவியல் பிரச்சினைகள், அருமை, தட்டுப்பாடு, வறுமை, சமூக சீராக்கம் கல்லாமையே மறு சொற்களில் பொருளாதாரப் பிரச்சினையாகும்" என்றார்.

பொருளியலில் விருத்தியடைந்த ஐக்கிய அமெரிக்கா, ஜப்பான், அவுஸ்திரேலியா, பிரித்தானியா, ருசியா போன்றன தொழிலோடு இணைந்த கல்விக்கு கூட முக்கியம் தந்தன. பொருளியலில் நுகர்வோர் (UNDERDEVELOPED) நாடுகளான வத்தின் அமெரிக்கா, ஆபிரிக்க, சில ஆசியநாடுகள் தொழில்களோடு இணைந்த கல்விக்கு போதிய முக்கியம் தரத்தவறியவையாகும்.

இவ்விரு கல்வி. பொருளாதாரம் ஆகியன தம்முடன் தொடர்புடைய அரசியல், கலாச்சாரம், மதம் போன்றவற்றுடனும் சீரியதன்மைத் தாக அமைய வேண்டும்.

அரசியல்

இன்று அரசியல் பல திட்டங்களை வகுத்து செயற்படுத்தும் சக்திமிக்கதாகவுள்ளது. எந்த நாட்டிலும் அரசியல் கட்டுப்பாடு, செல்வாக்கற்ற கல்வி, பொருளாதாரம் இல்லை. இந்த அரசியல் சீரிய முறையில் அமைத்து கொண்டால் தான் சிறந்த தலையீட்டற்ற கல்வி வளர்ச்சியைக் காணமுடியும். கூடிய அரசியல் தலையீடு, ஆதிக்கம் கல்வியை ஒருபக்கச்சார்பாக அரசின் சாதகமான துறைகளை மட்டும் முக்கியம் தந்து வைக்கும். எடுத்துக்காட்டாக ஹிட்லர் ஜேர்மனியில் கல்வித்திட்டத்

தில் நாசிசமே தலையிட்டுத் தாண்டவமாடியது. உற்பத்தித்துறை கூட போராயுதங்களாகக் குவித்தன. அரசாங்கச் செல்வாக்கு பாடசாலைகளில் இருக்கும் போது முழுமையான ஆளுமையுள்ளதாகக் கல்வி அமையாது.

புவியியல்

பெரும்பாலான கல்வி, பொருளாதாரம் முன்னேறிய நாடுகள் இடை வெப்ப வலயத்தில் உள்ளன. இதற்கொரு காரணம் இங்குள்ள சிறந்த காலநிலையுமாகும். இக்காலநிலை சுறுசுறுப்பு, உற்சாகம், சோம்பலின்மை நீண்ட சுக வாழ்வு தருகிறது. இன்றோடு எடுத்துக்காட்டு டென்மார்க் பொருளாதாரப் புவியியலாகும். இங்கு காலநடைப் பண்ணை புவியியலில் முக்கிய இடம் பெற்றது. அத்துறையை கல்வித்திட்டத்திலும் முக்கிய கட்டாய பாடமாக அம்மாணவருக்குள்ளது. அடுத்துக் கண்டி நேவியன் நாடுகள் மிகக்குளிர்வானவை. இளம் சிறார்கள் மாறிக்குளிரைத் தாங்கமுடியாதோர். இதனால் கட்டாய ஆரம்பக் கல்வி வயது பிறநாடுகள் போல் 6 ஆகவன்றி 7 வது வயதாக அமைகிறது.

இவ்வாறு பலதிறங்களின் பாதிப்பையும் செம்மைப்படுத்தல் கல்வியின் கடனாகும். எனவே கல்வி முன்னேற்றம் இத்தகைய துறைகளிலும் தங்கியுள்ளது.

கல்வி என்னும் முதலீடு

பொருளியல் நிபுணர் உற்பத்திச் சாதனங்களை முதல், நிலம், கூலி, முயற்சி என நான்காகப் பாகுபடுத்தினர். இந்த நிலம் தவிர்ந்த ஏனைய மூன்று அம்சங்களிலும் கல்வி நேரடியாக தனது செல்வாக்கைப் பிரயோகித்துள்ளது.

கூலிபெறும் உழைப்பு வெறும் உடல் உழைப்பை (Manual) மட்டும் கருதுவதல்ல. விவேகமான பயிற்சிமிக்க மூளைபல உழைப்புடைய உடலுழைப்பையே கருதுகிறது. வெறும் மனிதர் (Layman) பயிற்சியற்றோர் (Unskilled) என்போரை கல்வி புருந்து மாற்றி பயிற்றப்பட்டோர், நிபுணர், போன்றோராகியது. பொருளியல் விருத்தியுற பாமரமக்கள் பயிற்றப்பட்டோராக வேண்டும்.

முயற்சி முக்கியமாக உற்பத்திக் காரணிகளை ஒன்று கூட்டி செயற்படுத்தும் செய்கையாகும். உற்பத்திக்கான காரணிகளைப் படைப்பதும் ஒன்று கூட்டுவதும் பயன்தரக் கூடியதாக அமைப்பது கடினமானதாகும். இன்று சமுதாய பொருளாதாரம் விரைவாக மாறிச் செல்கிறது. நாளை சந்தைத் தேவையை அறுதி

யிட்டுக் கூறமுடியாதிருக்கிறது. எனவே தான் ஐக்கிய அமெரிக்காவில் இன்று கல்வியில் வழிகாட்டல் (Guidance) இடம் பெற்றுள்ளது. 1930 ஆண்டிலிருந்து விரைவாக இச்சேவை பரவலாயிற்று. 1950 மீன்பு அந்தாட்டின் பலபாகங்களிலும் பரவிற்று. இது மானவர் திறமைகளை அறிகின்றது. நாட்டின் சமூக தேவைகளை உணர்கின்றது. இரண்டிற்கும் பாலமாக தொழிற் கல்வியை (Vocational Education) ஏற்றமுறையில் பெறச் சிபார்சு செய்கிறது. தனிப்பட்டவரோ, கம்பனிகளினதோ முயற்சிகள் மிகுபயன் தருமுறையிலமையக் கல்வி ஏற்புடையது.

முதலீடு (CAPITAL)

தொழிற்சாலைகளில் கட்டிடம் யந்திரம் மூலப் பொருள் எனப்பலவாறு முதலிடப் படுகின்றன. இதேபோல படிப்பகத்தில் மனிதன் மேல் அறிவு, பயிற்சியாக முதலிடப்படுகின்றன. தொழிற்சாலைகளில் முதலீட்டின் விளைவாக வெளியீடாக (Output) உற்பத்தித் பொருள் வருகிறது. அதேபோல இங்கும் மாணவர் கற்றபின் நாட்டின் பல துறைகளிலும் அக்கல்வியை பயன்படுத்துவது வெளியீடாக அமைகிறது. எனவே கல்வித் தொழிற்பாடு ஒரு சிறந்த தொழிற்சாலைக்கொக்கும் என்பர் அறிஞர்.

பொருளியல் அறிஞர்களே கல்வியைத் தேசிய முதலீடாகக் கருதுகிறார்கள். இவ்வரிசையில் அல்பிரட் மாசல் தமது நூலில் (Alfred Marshall The Principle of Economics p 217) "கல்வி ஒரு தேசிய முதலீடு" என்றார். மனிதனில் கல்வியாக முதலீடுவது கூடப் பயனுடையது என்றும் கூறினார். உயரக்கற்றோரே இன்றைய சமுதாயப் பொருளாதாரத்தில் மையவளம் என நூலொன்று (Education Economy and Society p 20) கூறுகிறது.

முன்பு மனித உடல் உழைப்பிற்கான செலவே மனித முதலீடு எனப்பட்டது. அவன் வாழ்க்கைச் செலவே கல்வி முதலீடு எனப்பட்டது. சுயாதீன, கையும் காலும் கொண்ட நேயற்றவன் பயிற்றாததின் (Unskilled) உடையனயினும் சரி அவனை வாழவைப்பதே கல்வி முதலீடு எனப்பட்டது.

இன்று கல்வி முதலீடு என்பது மனிதன் உற்பத்தி திறனை நாட்டின் தேவைக்கேற்ப விருத்தி செய்ய செலவிடுவதாகும். குறைந்த செலவில் கூடிய உற்பத்தியைப்பெற கல்வியில் முதலீட்டில் சிறப்பானதாகும். எனவே தான் பொருளியலில் விரைவாக வளரும் ருசியா, அமெரிக்கா, யப்பான், இங்கிலாந்து போன்ற நாடுகள் ஏனைய உலக நாடுகளை விடக் கூடிய வீதம் கல்வியில் முதலீடுகின்றன. கல்வி முதலீட்டால் குறிப்பிட்ட அதே செலவில் உற்பத்தி வெளியீட்டைக் கூட்டலாம். அல்லது அதே அளவு உற்பத்திச் செலவைக்குறைத்து வெளியீட்டலாம். செலவையும், அளவையும் குறைக்காமல் உற்பத்தியின் தரத்தைக் கூட்டலாம். இதனை நாட்டின் தேவைக்கேற்ப செய்ய கல்வி முதலீடு நெகிழ்ச்சி தரும் சிறந்த முதலீடாகும்.

கல்வி முதலீட்டின் பயன்கள்

பொருள் உற்பத்திபோல குறிப்பிட்ட காலத்தில் குறிப்பிட்ட வடிவத்தில் கல்வியின் பயன்களை எதிர்பார்க்க முடிவதில்லை. ஒன்றன் நோக்கங்களை திட்டமாக வரையறுக்க முடியாதபோது அதன் பயன்களையும் திட்டமாக வரையறுக்க முடியாது. கல்வி விருத்தியால் மக்கள் அறியாமை நீங்கி ஒளிமயமாக சீரும் சிறப்புடன் வாழ்கிறார்களெனின் இதனை எண்ணிக்கையிலே அளந்து கூறிவிட முடியாது. சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் களைந்து சமூக சமூகத்தை ஏற்படுத்தி விடமுடியும் எனப்படுகிறது. இவ்வாறு சமூக சமத்துவம்

கூட்டுறவுப் பணியாளர் தராதரப் பத்திரம் உயர்தரம்

தமிழ் மூலமான கூட்டுறவுப் பணியாளர் உயர்தரப் பத்திரம் 1968 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 4 ஆம் திகதி யாழ்ப்பாணம் கூட்டுறவுப் பயிற்சிக்கலாசாலையில் ஆரம்பமாகும். இதற்கான விண்ணப்பப்பத்திரம் கீழ்க்காணும் முகவரியில் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

அதிபர் கூட்டுறவுப் பயிற்சிக் கலாசாலை

111/9 கடற்கரை வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

ஒரு கூட்டுறவுச் சங்கத்திலே 3 ஆண்டுகள் தொடர்ச்சியான சேவையுடன் சாதாரண கூட்டுறவுப் பணியாளர் தராதரப் பத்திரப் பரீட்சையில் சித்தியடைந்தவர்கள் அல்லது பொதுத்தராதரப் பத்திரப் பரீட்சையில் (சாதாரணம்) எண்கணிதம், வர்த்தக கணிதம் அல்லது கணக்குப் பதிவியலில் சித்தியடைந்திருப்பதுடன், உயர்பாடசாலைத் தராதரப் பத்திரம் அல்லது பொதுத்தராதரப் பத்திரம் (உயர்தரம்) சித்தியடைந்தவர்கள் இவ்வுயர்தரப் பயிற்சியைப் பயிலுவதற்கு தகுமையுடையவராவர்.

முதலாம் தரத்தில் கூட்டுறவுப் பணியாளர் சாதாரண தராதரப் பத்திரத்தில் சித்தியடைந்தவர்கள் அவர்களின் சேவைக் காலம் 3 ஆண்டிற்குக் குறைவாக இருந்தாலும் வெற்றிடங்கள் இருப்பின் அனுமதிக்கப்படலாம்.

பயிற்சி 4-1-68 தொடக்கம் 30-9-68 வரை நடாத்தப்படும். இறுதிப்பரீட்சை 1968 ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் முதல்வாரத்தில் நடாத்தப்படும்.

பயிற்சிக்காகக் கட்டணம் அறவிடப்படமாட்டாது. இப்பயிற்சியில் 2½ மாதங்கள் தொடக்கம் 3 மாதங்கள் வரை செய்முறைப் பயிற்சியில் ஏற்படும் பிரயாணச் செலவுகளை பரீட்சார்த்திகளே பொறுப்பேற்க வேண்டும்.

பயிற்சிக்கான பதிவுக்கட்டணம் 10/-

பரீட்சைக் கட்டணம் 10/-

விண்ணப்ப முடிவு திகதி 15-12-67

கூட்டுறவுப் பயிற்சிக் கலாசாலை

பதில் அதிபர்

பொல்கொல

ஏற்படுத்தப்படுவதாயின் அதனை எண்ணிக்கையில் எடையிட்டு விடமுடியாது. எனவே கல்வியால் ஏற்படும் உயர்பண்பு வளர்ச்சியை மக்கள் உய்த்துணரல் மூலம் காணமுடிகிறது. ஆனாலும் கூட கல்வியால் ஏற்படும் பொருளியல் விருத்தியை ஓரளவாயினும் எடையிட முடியும். இதனை புதுப்புது தொழில்களை கொண்ட நாடுகளின் புள்ளி விபரங்கள் காட்டுகின்றன. இந்நூற்றாண்டின் கல்வி வளர்ச்சியின் பயனாக மக்கள் வாழ்க்கைத் தரம் உயர்ந்துள்ளது. பல திராநாய்கள் தீர்க்கப்பட்டன. இலகுவில், மலிவாக புதிய சுக வாழ்வு வசதிகள் ஏற்பட்டன. முன்னடை நீண்ட ஆயுள் சராசரி வயது கூடின. குழந்தை மரணம் குறைந்தது. பண்பும் நாகரீகமும் ஓரளவு பலர் மத்தியிலும் பரந்து விழுதுவிட்டு வளர்ந்துள்ளது. அறியாமையால் இழிதொழில்களாக சமுதாய அடித்தளத்தில் அடக்கப்பட்ட பல தொழில்கள் உயர்தொழில்களோடு சமதளத்திலே வீற்றிருக்கத் தலைப்பட்டன. ஒன்றான உலகம் என்னும் சர்வதேச விளக்கம் (Inter National Understanding) வலுப்பெற்றது. அடிமை நிற இன பேதம் முற்றாக ஒழி

சிந்தித்ததுண்டா?

"ஆழ்கடல்களை யெல்லாம் ஆண்மையுடன் கடந்து மீன்களைப் பிடித்து உழைத்து வரும் நீங்கள் இன்னும் கஷ்டமான வாழ்க்கையை ஏன் நடாத்துகிறீர்கள் என்பதைச் சிந்தித்துப்பார்த்ததுண்டா?" என வடமாகாண கடற்றொழிலாளர் கூட்டுறவுச் சங்கங்களின் சமாசத் தலைவர் திரு. ச. ஸ்ரீனிஸ்லாஸ் மயிவிட்டியில் சென். மேரிஸ் கடற்றொழிலாளர் கூட்டுறவுச் சங்கத்தின் அங்குரார்ப்பணக் கூட்டத்தில் பேசுகையில் வினவினர் அவர் தொடர்ந்து பேசுகையில், "வலைகள், வெளியிணைப்பு இயந்திரங்கள் முதலிய மீன்பிடி உபகரணங்களைப் பெறுவதற்கும், பிடித்த மீனைக் கொழும்புக்கு அனுப்பி நல்ல விலைக்கு விற்பதற்கும் வழிதெரியாது. மற்றவர்களால் சுரண்டப்பட்ட நிலையில் திகைத்து நிற்கும் உங்களுக்கு வழிகாட்ட இக்கூட்டுறவுச் சங்கம் உதயமாகியுள்ளது" என்றார்.

யாவிடினும் பெருமளவு களையப்பட்டது. இத்தகைய மறுமலர்ச்சிகள் கல்வியின் பெரும்பயன்பாடே. (வளரும்)

உங்கள் பணத்தை

யாழ்ப்பாண கூட்டுறவு மாகாண வங்கியில் சேமியுங்கள்.

நிலையான வைப்பு: 3, 6, 12 மாதங்களுக்கு நிலையாக வைக்கும் வைப்புக்களுக்கு வட்டி முறையே 1½%, 2½%, 3½% ஆகும். 5 வருடங்களுக்கும், அதற்குமேலும் நிலையாக வைக்கும் பணத்திற்கு 4 வீதமும்; 10 வருடங்களுக்கும், அதற்கு மேலான கால வைப்புக்கு வட்டி 4½ வீதமும் கொடுக்கப்படும்.

சேமவைப்பு: 1.5.67 தொடக்கம் சேமவைப்பிற்கு 3% வட்டி வழங்கப்படுகிறது. இவ் வைப்பிலிருந்து நாளாந்தம் பணத்தை எடுப்பதற்கு ஒழுங்கு செய்யலாம்.

1.11.67க்குப்பின் தரபணங்களுக்கு மிகக் குறைந்த மிச்ச இருப்பு ரூபா 5000/- மாக இருக்கும் மாதங்களுக்கு 4% வட்டி வழங்கப்படும்.

கூட்டுறவுச் சங்கங்களுக்கு 1-11-67 தொடக்கம் 4½% வழங்கப்படும்.

பிணைவைப்பு: 1.11.67 தொடக்கம் சங்கங்களின் பிணைவைப்பிற்கு 3½% வட்டி வழங்கப்படும்.

நகை அடைவு பிடித்தல்: வங்கியின் எல்லாக் கிளைகளிலும் நகை அடைவு பிடிக்கப்படுகின்றது; வட்டி 9%. எடுத்த பணத்தைப் பகுதி பகுதியாகவும் திருப்பிச் செலுத்தலாம்.

கிளைகள்

யாழ்ப்பாணம், பரந்தன், சுன்னாகம், பருத்தித்துறை (நெல்லியடி), சாவகச்சேரி, சங்கானை, ஊர்காவற்றுறை, வலிமிழக்கு (ஆவரங்கால்) முதலிய இடங்களில் உண்டு. தலைமைக் காரியாலம்—59, பிரதான வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

மில் க் வைற் நீலசோப் பார்சோப்

பட்டு, பருத்தி, நைலான், ரெர்லின் துணிவகைகளையும் பிரகாசமாகச் சலவை செய்கிறது.

எப்பொழுதும் மில்வைற் நீலசோப்—பார்சோப் பாவியுங்கள்.

வடக்கு இக்கிய மேற்பார்வைச் சபைக்காக யாழ்ப்பாணம் கூட்டுறவு அச்சகத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்டது.